סֵפֶר
זוֹהַר חֲצוֹת

וּבוֹ ד׳ סְפָרִים נִפְתָּחִים:

ספר א: זוֹהַר הַהִתְעוֹרְרוּת, דִּינָיו וּמִנְהָגָיו בַּגּוּפָה וּבַנִּסְתָּר

וְהוּא: לְקוּט גָּדוֹל וְנִפְלָא מָלֵא מְזֹן אֶל זָן, דִּבְרֵי הַפּוֹסְקִים הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים גְּדוֹלֵי הַמְּקֻבָּלִים, סְפָרְדִים, חֲסִידִים וְלִיטְאִים, תּוֹרַת הָרַשְׁבַּ״י זוֹהַר הַקָּדוֹשׁ עִם תּוֹרַת הָאֲרִיז״ל וְתַלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, זְיָ״ע. וּבוֹ הֲלָכוֹת וְהַנְהָגוֹת, אֲשֶׁר יֵלְכוּ בָּם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל מִקָּטֹן וְעַד גָּדוֹל כָּרָאוּי וְכַיָּאוּת, לִלְמוֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּים אֶת כָּל דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְלַשּׁוֹמְעִים יוּנְעָם, וְתָבֹא עֲלֵיהֶם בִּרְכַּת טוֹב, וְכָל הַמִּתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם זוֹכֶה וְרוֹאֶה בְּשִׂמְחָתָהּ, בב״א.

בּוֹ יִבְאַר: א. גּוֹדֶל הַחִיּוּב לַעֲרֹךְ תִּיקּוּן חֲצוֹת, לְהִשְׁתַּתֵּף בְּצַעַר הַשְּׁכִינָה. ב. מַעֲלַת הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בַּלַּיְלָה, וּבִפְרָט בְּלִימוּד הַזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ. ג. מִי שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לָקוּם בַּחֲצוֹת, יְקַיֵּם עַל יְדֵי יְשָׁשכָר וּזְבוּלוּן. ד. הַנִּדִיבִים בָּעָם יַתְנוּ עִם הַלּוֹמְדִים שֶׁיִּלְמְדוּ לְכָל הַפָּחוֹת שְׁעָתַיִם זוֹהַר הַקָּדוֹשׁ. ה. כָּל הָעִקָּר הַגְּאוּלָה תְּלוּיָה בְּתִקּוּן זֶה וּבְלִמּוּד תּוֹרַת הַסּוֹד.

סֵפֶר ב: חֲצוֹת הָרַשְׁבַּ״י, וּבוֹ ב׳ חֲלָקִים

חֵלֶק א׳: בּוֹ יָבוֹאוּ מַאֲמָרֵי הַזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ הַמְדַבְּרִים מֵעִנְיַן קִימַת חֲצוֹת הַלַּיְלָה אֲמִירָתָהּ, תִּיקּוּנָיהָ, וּסְגוּלֹתֶיהָ

חֵלֶק ב׳: בּוֹ יָבוֹאוּ מַאֲמָרֵי הַזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ הַמְדַבְּרִים מֵעִנְיַן הַגָּדוֹל שֶׁל לִמּוּד תּוֹרָה בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה וּבְאַשְׁמוּרֶת – תִּקּוּנוֹ, וּסְגוּלָתוֹ

ספר ג: חֲצוֹת הַצַּדִּיקִים

הוּא לְקוּט גָּדוֹל וְנִפְלָא מָלֵא מְזֹן אֶל זָן, מִגְּדוֹלֵי תַּלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, זְיָ״ע. וּבוֹ הֲלָכוֹת וְהַנְהָגוֹת, אֲשֶׁר יֵלְכוּ בָּם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל מִקָּטֹן וְעַד גָּדוֹל כָּרָאוּי וְכַיָּאוּת, לִלְמוֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּים אֶת כָּל דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְלַשּׁוֹמְעִים יוּנְעָם, וְתָבֹא עֲלֵיהֶם בִּרְכַּת טוֹב, וְכָל הַמִּתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם זוֹכֶה וְרוֹאֶה בְּשִׂמְחָתָהּ, בב״א.

ספר ד: סֵדֶר תִּיקּוּן חֲצוֹת, עִם דִּבְרֵי הַזוֹהַר עַל הַתִּקּוּן

סֵפֶר א׳

זוֹהַר הַהִתְעוֹרְרוּת

דִּינָיו וּמִנְהָגָיו בַּנִּגְלֶה וּבַנִּסְתָּר

זוֹהַר הַהִתְעוֹרְרוּת

דִּינָיו וּמִנְהָגָיו בַּנִּגְלֶה וּבַנִּסְתָּר
"חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ"
הִתְעוֹרְרוּת וְהִתְחַזְּקוּת עִם הֲלָכוֹת בְּעִנְיַן קִימַת חֲצוֹת

יָקוּמוּ הַיְהוּדִים וְיַעֲשׂוּ הַתִּקּוּן חֲצוֹת הַלַּיְלָה לְעָלְיוּ שְׁכִינַת עֻזֵּנוּ וּלְתַקָּנָהּ בְּתִיקּוּנֶיהָ הֲרָאוּיִים. הִנֵּה בָּאנוּ עַכְשָׁו בְּהַקְדָּמָה זוֹ לְבָאֵר קְצָת מִמַּעֲלַת הַקָּמִים בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה לַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה וַעֲבוֹדָה, לְתַקֵּן הַתִּיקּוּנִים בֶּרָאוּי, וְעַל יְדֵי זֶה לְהִתְדַּבֵּק בַּה' וּשְׁכִינָתוֹ, בְּיִחוּדָא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

פֶּרֶק א'

גודל מעלת תיקון חצות

הנה נודע גודל המעלה ועת רצון של קימת חצות לילה ואמירת תיקון חצות להשתתף בצער השכינה הקדושה כמבואר בזוה"ק בהפלגות נוראות, צא ולמד מה שכתב השל"ה הק' בסידורו דברים מבהילים, ומקורם בבכתבי האר"י החי, וזה לשון האר"י הק' זיע"א בשער הכוונות, **"הקם בחצות לילה ליחד קוב"ה ושכינתיה אין קץ ותכלית לשכרו ואין למעלה ממנו, ויהיה מכלל אותם צדיקים הגוזרים למטה ודבריהם מתקיימים למעלה"**, עכל"ק. ומבואר בספרים הקדושים שהוא בדוק ומנוסה להחיש ישועה אפילו בשינוי הטבע.

ומפורש יוצא מפי רשב"י הקדוש בזוה"ק (פרשת ויקרא), מעלת הקם לעסוק בתורה בחצות הלילה וזה לשון הזוהר: (חלק ג' דף כ"ב ע"א) זַכָּאָה חוּלָקֵיהּ מַאן דְּאִתְעַר בְּהַהוּא זִמְנָא וְאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרַיְיתָא... וְחוּטָא דְּחֶסֶד

אִתְמְשַׁךְ עָלַיְיהוּ, דְּמֵהַהוּא חוּטָא אִתְעֲטָר בַּר נָשׁ בְּעִטְרָא דְּמַלְכָּא, וּמְנִיהּ דַּחֲלִין עִלָּאִין וְתַתָּאִין, הוּא עָאל בְּכָל תַּרְעֵי מַלְכָּא, וְלֵית מַאן דְּיִמְחֵי בִּידּוֹי. וַאֲפִילּוּ בְּזִמְנָא דְּמָארֵיהוֹן דְּדִינָא קַיְימִין לְמֵידָן עָלְמָא, לָא דַיְינִין עָלֵיהּ דִּינָא. בְּגִין דְּהָא אִתְרְשִׁים בִּרְשִׁימוּ דְּמַלְכָּא, דְּאִשְׁתְּמוֹדְעָא דְּאִיהוּ מֵהֵיכָלָא דְּמַלְכָּא, וּבְגִין דָּא לָא דַיְינִין עָלֵיהּ דִּינָא. זַכָּאָה חוּלָקֵיהוֹן דְּצַדִּיקַיָּיא, עכ״ל

בלשון הקודש: אַשְׁרֵי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּאוֹתוֹ זְמַן וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה... וְחוּט שֶׁל חֶסֶד נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם, שֶׁמֵּאוֹתוֹ חוּט מִתְעַטֵּר אָדָם בַּעֲטֶרֶת הַמֶּלֶךְ, וּמִמֶּנּוּ פּוֹחֲדִים עֶלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. הוּא נִכְנָס לְכָל שַׁעֲרֵי הַמֶּלֶךְ, וְאֵין מִי שֶׁיִּמְחֶה בְיָדוֹ. וַאֲפִלּוּ בִּזְמַן שֶׁבַּעֲלֵי הַדִּין עוֹמְדִים לָדוּן אֶת הָעוֹלָם, אֵין דָּנִים עָלָיו דִּין, מִשּׁוּם שֶׁהֲרֵי נִרְשָׁם בְּרִשּׁוּם שֶׁל הַמֶּלֶךְ, שֶׁנּוֹדָע שֶׁהוּא מֵהֵיכַל הַמֶּלֶךְ, וְלָכֵן לֹא דָנִים עָלָיו דִּין. אַשְׁרֵי חֶלְקָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים, עכ״ל.

רואים כאן כמה הזוהר משבח את מעלת הקם בחצות הלילה, שהוא נעשה בזה כמו הצדיקים הגמורים וממנו פוחדים העליונים והתחתונים ואין מי שימחה בידו, כי נרשם בחותם המלך, הקדוש ברוך הוא. - ויסוד הענין מבואר בכתבי הבעש״ט הק׳ זיע״א כי הלא כל הצרות והרעות שורשם הוא בצער השכינה הקדושה, ולכן כאשר מתאבלים ומבכים על שורש הענין דהיינו צער השכינה, מתקנים ממילא כל הענינים ומשתלשל השפע להיווש בכל הישועות.

אומר הנביא (ירמיה פרק י״ג י״ז) ״בְּמִסְתָּרִים תִּבְכֶּה נַפְשִׁי מִפְּנֵי גֵוֶה וְדָמֹעַ תִּדְמַע וְתֵרֶד עֵינִי דִּמְעָה כִּי נִשְׁבָּה עֵדֶר ה׳״. ודרשו חז״ל (חגיגה דף ה׳ ע״ב): אמר רב שמואל בר איניא משמיה דרב מקום יש לו להקדוש ברוך הוא ומסתרים שמו, מאי מפני גוה, אמר רב שמואל בר יצחק, מפני גאוותן של ישראל שניטלה מהם ונתנה לעובדי כוכבים, רב שמואל בר נחמני אמר מפני גאוותה של מלכות שמים שנטלה, עכ״ל. וכתוב בזוה״ק (חלק ב דף מ״ו ע״א, ובאדרא) כל הלומד אחר חצות לילה הקב״ה משקיט את המלאכים וכולם מקשיבים לקולו, וזה לשון הזוהר הקדוש: אבל בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא, וכדין בעי ליה לבר נש למיקם ולמלעי באורייתא, והא אתמר דקודשא בריך הוא וכל צדיקיא דבגנתא דעדן כלהו צייתין לקליה, הדא הוא דכתיב (שיר השירים פרק ח׳ י״ג)[א] הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגַּנִּים חֲבֵרִים

א. וברש״י (שם) **היושבת בגנים** - הקב״ה אומר לכנסת ישראל את הנפוצה בגולה רועה בגנים

מַקְשִׁיבִים לְקוֹלֵךְ הַשְׁמִיעִינִי. והא אוקמוה היושבת בגנים דא כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא בליליא, זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחא ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): **"הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגַּנִּים חֲבֵרִים מַקְשִׁיבִים לְקוֹלֵךְ הַשְׁמִיעִינִי", ראשי תיבות ח'בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה,** כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה. - [ושם נתבאר בזוהר הקדוש על הפסוק (שמות פרק ב' ו') "וַתִּפְתַּח וַתִּרְאֵהוּ אֶת הַיֶּלֶד וְהִנֵּה נַעַר בֹּכֶה וַתַּחְמֹל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִיַּלְדֵי הָעִבְרִים זֶה", שכאשר היהודי בוכה ושב בתשובה מיד חומלת עליו השכינה הקדושה, ומבטלת ממנו כל דינין קשין וכו', ומשפעת לו שפע טוב ורחמים, (ועיין עוד זוה"ק חלק ב' דף קס"ה ע"א[ב].) וכן נהגו יראי ה' בכל הדורות, וכנודע כי מרן החתם סופר זיע"א נהג בכל ליל שישי לערוך סדר תקון חצות עם כל בני ישיבתו.

של אחרים ויושבת בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. **חברים מקשיבים לקולך** - מלאכי השרת חבריך בני אלקים דוגמתך מקשיבים ובאים לשמוע קולך בבתי כנסיות. **השמיעני** - ואחר כך יקדישו הם שנאמר (איוב ל"ח) **ברן יחד כוכבי בקר** אלו ישראל, **ואחר כך וירעו כל בני אלקים.**

ב. זוהר חלק דף קס"ה ע"א וע"ב: **בלשון הקודש:** וְעִלְּזוּ לְפָנָיו. לֹא כָתוּב מִלְפָנָיו, אֶלָּא לְפָנָיו, שֶׁהֲרֵי אֵין מִי שֶׁיֵּדַע בּוֹ כְּלוּם. אֲבָל לְפָנָיו, מִי שֶׁנִּכְנָס אֵצֶל הָרָקִיעַ הַזֶּה, צָרִיךְ לְהִכָּנֵס בְּשִׂמְחָה וְלֹא בְּעֶצֶב כְּלָל, מִשּׁוּם שֶׁהָרָקִיעַ הַזֶּה גּוֹרֵם, שֶׁשָּׁם לֹא שׁוֹרֶה עֶצֶב וְרֹגֶז כְּלָל, שֶׁהֲרֵי שָׁם הַכֹּל בְּשִׂמְחָה. וְעַל זֶה, כֹּהֵן גָּדוֹל שֶׁעוֹמֵד לְפָנָיו לֹא הָיָה נִכְנָס לְבֵית הַקֹּדֶשׁ - רַק בְּשִׂמְחָה וּלְהַרְאוֹת שִׂמְחָה, שֶׁהֲרֵי הַמָּקוֹם גּוֹרֵם. וְעַל זֶה כָּתוּב (תהלים ק) עִבְדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בֹּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּנָה. שהרי צריך שלא להראות בו עצב. וְאִם תֹּאמַר, אִם כָּךְ, מִי שֶׁהוּא בְּצַעַר וְדַחַק, שֶׁלֹּא יָכוֹל לְשַׂמֵּחַ אֶת לִבּוֹ, וּמִתּוֹךְ דָּחְקוֹ יֵשׁ לוֹ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֶלְיוֹן. אִם כָּךְ, לֹא יִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה כְּלָל, וְלֹא יִכָּנֵס בְּעֶצֶב כְּלָל, שֶׁהֲרֵי לֹא יָכוֹל לְשַׂמֵּחַ אֶת לִבּוֹ וּלְהַכְנֵס לְפָנָיו בְּשִׂמְחָה. מָה הַתִּקּוּן שֶׁיֵּשׁ לָאָדָם הַזֶּה? אֶלָּא וַדַּאי הֲרֵי שָׁנִינוּ, כָּל הַשְּׁעָרִים נִנְעָלוּ וְנִסְגְּרוּ, וְשַׁעֲרֵי דְמָעוֹת לֹא נִסְגְּרוּ, וְאֵין דִּמְעָה אֶלָּא מִתּוֹךְ צַעַר וְעֶצֶב, וְכָל אוֹתָם הַמְמֻנִּים עַל אוֹתָם הַשְּׁעָרִים, כֻּלָּם מְשַׁבְּרִים חֲתִיכוֹת קְשׁוֹת וּמַנְעוּלִים וּמַכְנִיסִים אוֹתָן דְּמָעוֹת, וְאוֹתָהּ תְּפִלָּה נִכְנֶסֶת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ. (דף קס"ה ע"ב) וְאָז לְאוֹתוֹ מָקוֹם יֵשׁ דִּחַק מֵאוֹתוֹ עֶצֶב וְדִחַק שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סג) בְּכָל צָרָתָם לֹא (לו) צָר. תְּשׁוּקַת אוֹתוֹ הָעוֹלָם הָעֶלְיוֹן לַמָּקוֹם הַזֶּה, כְּזָכָר שֶׁתְּשׁוּקָתוֹ תָּמִיד אֶל הַנְּקֵבָה. כְּשֶׁנִּכְנָס הַמֶּלֶךְ לַגְּבִירָה וּמוֹצֵא אוֹתָהּ בְּעֶצֶב, אָז כָּל מַה שֶּׁהִיא רוֹצָה, נִמְסָר בְּיָדֶיהָ, וְאוֹתוֹ אָדָם וְאוֹתָהּ תְּפִלָּה לֹא חוֹזֶרֶת רֵיקָם, וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא חָס עָלָיו. אַשְׁרֵי חֶלְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁשּׁוֹפֵךְ דְּמָעוֹת לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בִּתְפִלָּתוֹ, עכ"ל.

פרק ב'

מה יעשה האדם שאין בכוחו לקום בחצות

והנה בחולשת הדורות נתמעטו הלבבות, ואין איש שם על לב צער השכינה הקדושה, הנה יראה להשתדל לפחות פעם בחודש או בשבוע לקום בחצות ולערוך הסדר שסידר האר"י הקדוש, ועל כל פנים יתאמץ לקום בחצות באיזה לילה שיכול, ולהיות מכלל עבדי ה' וכמו שכתוב (תהילים פרק קל"ד א') "הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת יְדֹוָד כָּל עַבְדֵי יְדֹוָד הָעֹמְדִים בְּבֵית יְדֹוָד בַּלֵּילוֹת" דייקא, ובאיזה לילה שאינו יכול יתאמץ על כל פנים לקום איזו שעה לפני עמוד השחר כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהילים פרק נ"ז ט') "עוּרָה כְבוֹדִי עוּרָה הַנֵּבֶל וְכִנּוֹר אָעִירָה שָׁחַר"[ג], וכמו שנפסק בשולחן ערוך אורח חיים (סימן א סעיף א) "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר", וכתוב בכתבי האר"י כשקם קודם עלות השחר ומחבר לילה ויום בתורה אז ניצול מהקליפה שמתעוררת אז, (הנקראת עולת בהיפוך אותיות תול"ע, ומכניע אותה). וכן צוו תלמידי הבעל שם טוב זי"ע, מיד כשיתעורר משנתו כדי שלא יחזור ויישן, ירגיל את עצמו להתבונן מיד לפני מי הוא שוכב לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, כמו שכתוב, "הלא את השמים ואת הארץ אני מלא" וכו', ואילו היה שוכב לפני מלך בשר ודם היה מתחייב בנפשו וכו'. וטוב להרגיל עצמו לומר מיד שניעור נוסח זה: מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתי בחמלה. רבה אמונתך: ויצייר במחשבתו אותיות שמו בשילוב אותיות נשמה - כגון אם שמו יצחק נישצמחהק - ינצשחמקה - ובזה יגביר כח נשמתו ויצליח בעבודת ה', ובזה יזכור את ה' הנצב עליו ויקום בזריזות.

כשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה

וכתב השל"ה הקדוש – (מסכת חולין - פרק דרך חיים תוכחת מוסר כ"ב): וכשקול רנה של תורה עולה מלמטה, מחריש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, וכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (שה"ש ח, יג), היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעיני. וכשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות לך וגו'

ג. והוא סגולה נפלאה לאמר פסוק זה ז' פעמים ישר והפוך – ולאחר מכן לכוון לשעה

(תהלים קיט, סב), **וכתיב** (תהלים נז, ט), עורה כבודי וגו', ודרשו רז"ל אני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא כשינת הסוס, והוא סוד נעלם. וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעוטרת מכמה שירות ותושבחות וכמה מיני תודה, כלולה ממעלה וממטה, ויושבת בחיק דודה. וכשרואה אותה באותה התיקון הטוב, **מְצַוֶּה לכתוב בספר, כל בני ביתו העומדים בבית ה' בלילות, ומושך עליהם חוט של חסד.** ומאותו החוט נכתר אותו צדיק בכתר המלך, ויראים ממנו עליונים ותחתונים, ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום בסימן המלך וניכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין דנין אותו. והנזהר בזה מעיד על עצמו שהנשמה הקדושה מאירה בו, ומאהבתו ביוצרו מתעורר לעבודתו. ובשביל שהיא שעה רצויה היה מזהיר הנביא ואומר (איכה ב, יט), קומי רוני בלילה לראש אשמורות, וכתיב (ישעיה כו, ט), נפשי אויתיך בלילה. וצריך ליזהר שלא יפסיק משיתחיל עד שיתפלל עם הנץ החמה, עכ"ל.

"הבא להרגך השכם להרגו" – עד להרגו בעסק התורה שבחצות

וכתב הרי"ח הטוב בספרו בן איש חי פרשת וישלח (שנה ראשונה), וז"ל:

ויאמר לו אלהים שמך יעקב, לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך, ויקרא את שמו ישראל, נ"ל בס"ד טעם ליתרון שם ישראל אשר נתן לו, והוא, **כי ישראל הוא מספר, יעקב משה דוד, דשלשה צדיקים אלו צריכין להיות בחיבור אחד, כי הם בחינת ו"ה שבשם ברוך הוא, והיינו יעקב באות וא"ו וכן משה רבנו ע"ה,** אלא שיעקב מלבר ומשה מלגאו, כנזכר בזוה"ק ובדברי רבינו האר"י ז"ל, ודוד הוא בחי' ה"א אחרונה, ולכן אמר לו השי"ת "ומלכים מחלציך יצאו" רמז לו על מרע"ה דכתיב ביה ויהי בישורון מלך, ועל דוד המלך ע"ה, שהוא ראש המלכים שזכה ונטל המלכות, ונרמזו שלשתם בשם ישראל, כי צריך לחבר אותיות ו"ה תמיד ביחד שלא יתפרדו חס ושלום, ולכן ישראל שיצאו נשמותיהם מן חיבור בחינת ו"ה, ג"כ זכו לשם זה של ישראל שנקראו בו, וגם להורות כי צריכין תמיד לעסוק בתורה לחבר אותיות ו"ה, ולכן צריך לעסוק בתורה ביום ובלילה כמו שכתוב "והגית בו יומם ולילה", כי היום הוא סוד וא"ו והלילה היא סוד ה"א, ולכך צריך להשתדל ג"כ לחבר היום והלילה בעסק התורה.

שרוצה לקום בבוקר, ובס"ד יועיל ויצליח.

על כן מלבד שצריך לקום באשמורת כדי לעסוק בתורה בלילה, עוד צריך להזהר שיחבר סוף הלילה עם תחלת היום בעסק התורה כדי לעשות בזה חיבור ו"ה בשלימות: ולכן אמרו חכמינו ז"ל, הבא להרגך השכם להרגו, וכתבו חכמי המוסר דקאי על יצה"ר, שצריך האדם לקום באשמורת להרגו בעסק התורה שבחצות הנקרא לילה, שהוא מעולה יותר מעסק התורה בחצות הראשון הנקרא ליל, ואמרתי בזה, ליל"ה למפרע הוא ר"ת ה'בא ל'הרוג י'שכימו ל'הרגו, ואשרי אנוש יעשה זאת ובן אדם יחזיק בה, שיהיה ניעור באשמורת בכל לילה בחצות השני לעסוק בתורה, כי מועיל לימוד תורה בעת זה לכמה דברים, צא ולמד בזוה"ק כמה הפליג בשבח ותועלת לימוד זה (עכ"ל הטהור).

פרק ג'

מי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות זוהר הקדוש

ועוד יכול לקיים העצה שסמכו עליה כל הפוסקים בדין ישכר וזבולון (שו"ע יו"ד סימן רמ"ו) דהיינו להחזיק מכספו את הקמים בחצות, וייחשב לו לצדקה כאילו עשאה בעצמו, וכן מובא בספר כף החיים (פלאג"י - סי' ג' סעיף מ') דמי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות. - וכן הוא בספר דמשק אליעזר וז"ל, החיוב מאד לכל אדם להתאמץ בכל יכולתו לקיים תקון חצות ומי שטרוד מאד בעסקי העולם ואי אפשר לקיימה, על כל פנים יראה להחזיק איזה בר אוריין שהוא יקיימה ויהא לו חלק בו. - ויתנה עם האברך, שמחויב ללמוד לכל הפחות 2 שעות זוהר הקדוש, כידוע מספר האדרא הקדוש, שמחצות הלילה ועד שתי שעות באשמורות הלילה, הוא זמן הכי מסוגל בשמים, בפרט ללימוד תורת הסוד. (ישעיה פרק נ"ו ב') "אַשְׁרֵי אֱנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹּאת וּבֶן אָדָם יַחֲזִיק בָּהּ", ומה טוב חלקו ונעים גורלו בעולם הבא, "עין לא ראתה אלו-הים זולתך", ובכך יזכה לכל אשר הבטיחו חז"ל הקדושים.

וכל אחד שיכול לעשות עסקת ישכר זבולון, יעשה עם אברכים הקמים ללמוד בחצות זוהר הקדוש, ואם יכולים ילכו לקבר רחל לשפוך שיח ולעורר ישועת ישראל במקום קדוש ונורא, ושמה ילמדו זוהר הקדוש, שהוא תיקוני השכינה הכי גדול, ובזה מסייעים אותה ללקט הניצוצות הקדושים, ונגאלת מבור השבי, וכבר נקבע על ידי יעקב אבינו למקום

תפלה וישועה, (כמאחז"ל מד"ר וישלח וזוה"ק ויחי, וברש"י בפרשת ויחי), **וכבר נודע מה** שכתוב הגה"ק מברדיטשוב זיע"א בקדושת לוי (פרשת ויצא) כי קול עצום ונורא יוצא בכל עת שבאים להתפלל בקבר רחל, עכת"ד. ומי יוכל לשער גודל זכות וסגולת התפלה בקבר רחל, אשר בכל הדורות הייתה אבן שואבת לישועת הכלל והפרט, עד אשר הגר"א מוילנא זיע"א (בביאורו לתיקו"ז תיקון ו) כתב כי עיקר השארת השכינה בזמן הגלות היא בקבר רחל.

פרק ד'

מי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות

וכתב בכתבי האר"י שער הגלגולים הקדמה י"ז וז"ל: וכבר נתבאר, כי ס' רבוא פירושי התורה הם כלם כפי הפשט, וכנגדם באגדה, וכנגדם בקבלה וכו', הנרמזים בר"ת פרד"ס. לפי שאין נשמה מישראל שאינה כלולה מד' בחי' אלו. ואמנם יש נשמה שמשיגה שני מיני פירושים, ויש יותר ויותר. והנה נשמתו של מרע"ה היתה משגת כל ס' רבוא פירושים שבתורה, וכמ"ש רז"ל שידע אפילו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וטעם הדבר הוא, לפי שנשמתו היתה כוללת כל ס' רבוא נשמות ישראל, ולכן גם שאר חכמי ישראל ישיגו כ"כ פירושים בתורה, כפי בחי' הנשמות הנכללות בו... גם דע, כי האדם שאינו עוסק בתורה, פוגם בספירת התפארת, שבכל עולם מד' עולמות אבי"ע, כי התורה היא בת"ת שבכל עולם. האמנם יש בה ד' מדרגות וסימנם פרד"ס, והם, פ'שט, ר'מז, ד'רש, ס'וד. ומי שזכה לירד לעומק ארבעתם זוכה לסוף כל המעלות, ועליו נאמר יעשה למחכה לו. האמנם מי שלא רצה לעסוק אפילו בפשטי התורה והמקרא, פוגם בת"ת שבעשיה. ומי שלא רצה להביא ראיה לדבר, פוגם בת"ת שביצירה. ומי שלא עסק בדרשות התורה, פוגם בת"ת שבבריאה. ומי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות, עכ"ד.

בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו, וקולה ברמה נשמע

ועל כן כאשר במקום סגולה כזה נאספים בני עליה מופלגי תורה ויראה לקונן על צער השכינה באמירת תקון חצות ולאחר מכן שוקדים על תלמודם בטהרה ובעמלה של תורה עד אור הבוקר, בוודאי יעסקו בלימוד זוהר הקדוש ובתיקונים, שהם הם תיקוני השכינה הקדושה, כמו שכתב החיד"א שכל זמן שאדם לא מגלה את חלק התורה ששייך לו, ומחדש

חידושים שקיבלה נשמתו, התורה נמצאת בין הקליפות, וזה צער השכינה, ועל זה נאמר "אוי לנו מעלבונה של תורה"ד, על כן בהתאחדות חברים בני עליה בלימוד זוהר הקדוש, בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו וגורמים נייחא לרוחא עילאה דילה, ובזו הזכות תקום ממקום מנוחתה וקולה ברמה נשמע רחל מבכה על בניה, לאמר, חזו בני חביבי המשליכים חשבונות רבים מהם, ומוסרים נפשם ואונם לעשות רצון קונם.

ועל כולנה זכות לימוד הזוה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו

והנה רבים עשו כן ועלתה בידם, לראות ישועות גלויות מעל לדרך הטבע, בזכות זה, כי חזי לצירופא הני זכותא רבוותא, זכות רחל אמנו וזכות סגולת חצות לילה, וזכות הצדקה הנקיה והטהורה להחזקת עמלי התורה מבני עליה שבדור, אשר כל אלו בודאי עושין זכויות חבילות חבילות, ועל כולנה זכות לימוד הזוה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו – כי בזה עושה שעשועים גדולים למעלה, ועושה נחת רוח ליוצרו – **ועליו נאמר** (פרקי אבות פ"א מ"ג)**: אנטיגנוס איש סוכו אמר אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס אלא היו כעבדים המשמשים את הרב על מנת שלא לקבל פרס** (חסד לאברהם)**,** "וַיִּבָּחֲנוּ דִּבְרֵיכֶם הַאֱמֶת אִתָּכֶם", ולשם שמים לימודיכם.

ד. **מכתב נורא שצריך לעשות חבורות קדושות בלימוד הזוהר הקדוש ובחכמת הקבלה לביטול גזירות קשות ולקירוב קץ הגאולה במהרה**

בכתבי האר"י שער הפסוקים בהוצאת בעל הסולם, מובא ההסכמה מהגאון הקדוש המקובל האלוקי **רבי חיים שאול דוויק הכהן זצ"ל המכונה "השד"ה"**, וז"ל: ... ואשרי כל מחזיק בידו, להוציא לאור תעלומות, תורה יצאה בהינומא, כי שכרו גדול, עץ חיים היא למחזיקים בה, ובפרט המחזיק להגדיל חכמת האמת ולהאדירה, ולהחזיק ביד לומדיה, כי הלימוד הקדוש הזה ותפילה בכוונה מקרבים קץ הגאולה, כמו שכתוב בזוה"ק ברעיא מהימנא בפרשת נשא (דף קכ"ה ע"ב) **בהאי ספרא יפקון ישראל מגלותא וכו'**, ותיקוני הזוהר הקדוש תיקון ל' בתחילתו האריך שם בזה, ובתיקון מ"ג בתחילתו שם כתב, שמבטל כמה גזירות קשות מישראל ולקרב קץ הגאולה, ולכן אנשי חיל עם קדוש תחזקנה ידיכם לעשות חבורות קדושות, להרים דגל התורה להחזיק בלימוד הקדוש הזה, אשר על ידו אנו יוצאים מעבדות לחירו,ת משעיבוד לגאולה ומאפילה לאור גדול, והיה ה' למלך על כל הארץ, ויהיה ה' אחד ושמו אחד, ונזכה לראות בקרוב ירושלים נוא שאנן, ומקדש על מכונו וכהן בעבודתו ולוי בדוכנו, בעגלא בזמן קריב, ויקויים בנו מקרא שכתוב "כי עין בעין יראו בשוב ה' את שיבת ציון" ובנין אפיריון וימלוך עלינו במהרה מלך עליון.

כה דברי החותם לכבוד התורה הקדושה...
כ"ד הצב"י חיים שאול דוויק הכהן
בעהח"ס איפה שלימה על ספר אוצרות חיים, וספר בנייהו בן יהוידע,
והו"ב על ספר שפת אמת ועלי נהר

לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם בתורת הרשב"י

ובספר ראש דוד מבעל החיד"א מביא (בפרשת קדושים), דההגנה והשמירה המובטחת ללומדי התורה דאגוני ומצלי, יזכו בו בסגולתו, גם מחזיקי עץ החיים אף גם בעלמא הדין, והפליג ביותר דמעלת המחזיק, גדולה על הלומד, דהלומד הרי אגוני רק בעידנא דעסיק בה, ואילו המחזיק גדולה שמירתו בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה. לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם בתורת הרשב"י זי"ע [לכל הפחות שעתיים לימוד זוהר הקדוש - כי בלימוד שעה אחת זוהר הקדוש אתה מקבל שכר של לימוד שנה שלימה תורת הנגלה, (כסא מלך על תיקו"ז)]- כי הוא העיקר לגאולה. כמו שאמר הרעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי במהרה, אכי"ר.

פרק ה'

החובה לבכות ולקונן על גלות השכינה

מורי ורבותי אחים יקרים רחמנים בני רחמנים, הצרות והגזירות (שלא תבואנה) בין על הפרט ובין על הכלל ישראל, הולכים ומתחדשים, וכמאמר חז"ל (סוטה דף מ"ט ע"א): "רבן שמעון בן גמליאל אומר משום ר' יהושע מיום שחרב בית המקדש אין וכו': אמר רבא בכל יום ויום מרובה קללתו משל חבירו שנאמר: "בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בוקר".

בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות

והנה אנו מחפשים עצות וסגולות מה אפשר עוד לעשות כדי לבטל את הגזירות ולהביא ישועה, ומזה מוכח שהעיקר להגזירות הוא בגלל חורבן בית המקדש, אם כן בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות. וכתוב בזוהר הקדוש שבית המקדש עתיד לירד בנוי מן השמים, ועל ידי מעשי ישראל בהאי עלמא בונים את בית המקדש.

כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים

ומפורסם הסיפור על אחד מאדמורי בית טשערנוביל שנסע לאחד העיירות ובכה בלילה בעת עשיית תיקון חצות, והלך בעל

האכסניא לשאול אותו על מה הוא בוכה, והשיב על חורבן בית המקדש, ומבקש על הגאולה, ושאל אותו מה יהיה כשתהיה הגאולה, השיב לו שהמשיח יגאלנו ויקח אותנו לירושלים, שאל אותו והרי יש לי כאן צאן ובקר ומרעה, ואיך אני יעזוב את הכל, השיב לו הרי יש הרבה צרות מהגויים ושם בארץ הקודש הכל יפסק, אמר לו הרי יותר טוב שהמשיח יקח את כל הגויים לארץ ישראל, ואנחנו נשאר כאן עם הצאן ובקר..., אנו מחייכים עליו אבל באמת כולנו ככה, כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים, ועל זה צווח הנביא (ישעיה פרק נ' א-ב):

"וּבְפִשְׁעֵיכֶם שֻׁלְּחָה אִמְּכֶם, מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ קָרָאתִי וְאֵין עוֹנֶה".

והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני

ובפרשת פקודי מבאר רש"י מהי שכתוב "משכן" פעמיים בפסוק: "אלה פקודי המשכן משכן העדות", לרמז למשכן - בית המקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עוונותיהן של ישראל. והקשה ר' זלמן מוואלאזין אם ה' לקח את בית המקדש למשכון, הרי לגבי משכון כותבת התורה (שמות כב כה) "עד בא השמש תשיבנו לו", ואם כן מדוע ה' יתברך לא החזיר לנו את בית המקדש, כמו שהוא כותב בתורתו, שצריך להחזיר משכון? ותירץ, שכתוב (שם פסוק כו) אם אינו מחזיר המשכון "והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני", ולכן התורה מצוה שלא יעכב המלווה את המשכון אצלו, כי ה' יאזין לצעקותיו של בעל המשכון ויפרע מהמלוה. אבל כאשר המשכון הוא בית המקדש, ואף אחד לא צועק, לאף אחד זה לא אכפת, אם כן מדוע הקדוש ברוך הוא יחזיר את המשכון - הרי חסר את (שמות פרק כ"ב כ"ו) "וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי". - רואים כאן מדבריו, **שאין הדבר תלוי אלא בנו, אם נתחזק ונצעק לה' יתברך שישיב לנו את המשכון שלקח מאתנו, ה' יהיה מוכרח לקיים את הציווי בתורתו ויחזיר לנו את המשכון שלקח מאתנו, כמו שכתוב:** (שמות פרק כ"ב כ"ו) "וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי חַנּוּן אָנִי". - והוסיף ר' זלמן, **שגם אם אדם יחיד יתפלל ויזעק שה' יתברך ישיב לנו את בית המקדש, יעניקו לו מן השמים את השפע ואת השראת השכינה שהיה מקבל בבית המקדש, לו היה קיים**, עכת"ד.

כי הוא יתברך מתנהג עמנו מידה כנגד מידה

בְּסִדּוּר הַיַּעַבֵ"ץ (הִלְכוֹת ט' בְּאָב), מוּבָא: "אִלְמָלֵא לֹא הָיָה אֶלָּא עָוֹן זֶה בְּיָדֵינוּ, שֶׁאֵין מִתְאַבְּלִים עַל יְרוּשָׁלַיִם כָּרָאוּי, דַּי לְהַאֲרִיךְ גָּלוּתֵינוּ וְהוּא בְּעֵינַי

הַסִּבָּה הַקָּרוֹבָה הַיּוֹתֵר גְּלוּיָה עֲצוּמָה וַחֲזָקָה לְכָל הַהַשְׁמָדוֹת הַמְּפְלָגוֹת הַגְּדוֹלוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת הַמַּבְהִילוֹת אֲשֶׁר מְצָאוּנוּ בַּגָּלוּת, בְּכָל מָקוֹם פְּזוּרֵנוּ עַל צַוָּארֵנוּ נִרְדָּפְנוּ לֹא הֻנַּח לָנוּ לְהַרְגִּיעַ בַּגּוֹיִם וְכוּ'... שָׁכַחְנוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְלֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ (עוד בְּפָרָט אָנוּ תּוֹשָׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם בָּאִים לַכֹּתֶל וְרוֹאִים אֶת הַחָרְבָּן הַנּוֹרָא מוּל עֵינֵינוּ וְלֹא מַרְגִּישִׁים אוֹי לָנוּ!) עַל כֵּן כְּמֵת מִלֵּב נִשְׁכַּחְנוּ מִדּוֹר לְדוֹר וְנוֹסָף יָגוֹן עַל יְגוֹנֵנוּ וּמַכְאוֹבֵינוּ וְכָל אוֹהֵב אֱמֶת יוֹדֶה לִדְבָרֵינוּ עכת"ד. [ויש לבאר דהוא כעין מדה כנגד מדה]. - וַאֲנִי בְּחַסְדֵי ה' מָצָאתִי רֶמֶז לִדְבָרָיו, מוּבָא בַּסְּפָרִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁיָּד יָמִין הִיא הַיָּד הַפּוֹעֶלֶת יְשׁוּעוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "יְמִין ה' עוֹשָׂה חָיִל יְמִין ה' רוֹמֵמָה", "יְמִינְךָ ה' נֶאְדָּרִי בַכֹּחַ יְמִינְךָ ה' תְּרַעַץ אוֹיֵב", וְהִנֵּה בַּמִּזְמוֹר עַל נַהֲרוֹת בָּבֶל שֶׁהוּא הַמִּזְמוֹר הַמְדַבֵּר עַל הַגָּלוּת מוּבָא "אִם אֶשְׁכָּחֵךְ יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינִי" (וְעַיֵּין רְמָזִים נִפְלָאִים בְּסֵפֶר קְהִלַּת יַעֲקֹב מַפְתֵּחַ לְחָכְמַת הַקַּבָּלָה שָׁהָאֲרִיךְ בָּזֶה, עַיֵּין שָׁם) זֹאת אוֹמֶרֶת אִם אָנוּ לֹא צוֹעֲקִים עַל גָּלוּת הַשְּׁכִינָה מוֹנְעִים בְּעַצְמֵנוּ יְשׁוּעוֹת עַל יְדֵי יַד הַמּוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל וְחַס וְחָלִילָה מַזְמִינִים לְעַצְמֵנוּ צָרוֹת וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַבְּרִית (חֵלֶק א מַאֲמָר ט' כ' ט"ז) "כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ מִתְנַהֵג עִמָּנוּ מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה וְאוֹמֵר אַתֶּם אֵינְכֶם חָסִים כְּאָב עַל עַצְמְכֶם לֹא עָלַי אַף אֲנִי לֹא אָחוּס עֲלֵיכֶם".

צריכים לבקש רחמים על בית המקדש, ורק כך יוכלו לצאת מאפילה לאור גדול ומשעבוד לגאולה

איתא בספר בית שמואל (פר' מטות) וז"ל: "ה' יתברך רוצה שיזכו בני ישראל ויבקשו רחמים על חורבן בית המקדש, ואילו היה להם מנוחה לא היו מבקשים רחמים, ולכן אין להם מנוחה בגלות" עכ"ל. - כלומר שאם בני ישראל רוצים לצאת מהגלות ומהצרות, צריכים לבקש רחמים על בית המקדש, ורק כך יוכלו לצאת מאפילה לאור גדול ומשעבוד לגאולה.

באם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים?... אין להם למה לחיות

איתא ביערות דבש (להגאון ר' יהונתן אייבשיץ) חלק א' דרוש א' וז"ל: אין צורך להאריך, כי צריך להוריד דמעה באין הפוגות על בנין ירושלים והחזרת קרן דוד, כי הוא תכלית שלמות האנושית, **באם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים? פירושו שכלל ישראל ללא ירושלים, אין להם למה לחיות**, ולכן כל מי שרוצה לחיות צריך לבקש רחמים על זה, עכת"ד.

וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת

צא ולמד ממה שכתב בספר מסילת ישרים (פרק י"ט בביאור חלקי החסידות) וז"ל:
והנה החסיד כזה מלבד העבודה שהוא עובד במעשה מצותיו על הכונה הזאת, הנה ודאי צריך שיצטער תמיד צער ממש על הגלות ועל החורבן, מצד מה שזה גורם מיעוט כביכול לכבודו יתברך, ויתאוה לגאולה, לפי שבה יהיה עילוי לכבוד השם יתברך, והוא מה שכתב התנא דבי אליהו שהבאנו למעלה, ומתאוה ומיצר לכבוד ירושלים וכו', ויתפלל תמיד על גאולת בני ישראל והשבת כבוד שמים לעילוי. ואם יאמר אדם מי אני ומה אני ספון שאתפלל על הגלות ועל ירושלים וכו', המפני תפלתי יכנסו הגליות ותצמח הישועה? תשובתו בצדו, כאותה ששנינו (סנהדרין ל"ח): לפיכך נברא אדם יחידי כדי שכל אחד יאמר בשבילי נברא העולם, וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת, ואף שלא תעשה בקשתם מפני שלא הגיע הזמן או מאיזה טעם שיהיה, הנה הם עשו את שלהם והקב"ה שמח בזה, עכ"ל.

פרק ו'

כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש

מובא במדרש שוחר טוב (תהילים י"ז) על המגפה שהיתה בימי דוד המלך שנהרגו בה שבעים אלף נפש!!! אחרי המגפה אומר גד הנביא לדוד המלך "ויבא גד אל דוד וגו' ויאמר לו עלה והקם לה' מזבח". אמרו על כך חכמינו במדרש תהילים: "משל למה הדבר דומה, לאחד שהיה מכה לבנו, ולא היה יודע הבן למה הוא מכה אותו. לאחר שהכהו אמר לו (האב לבנו), לך עשה דבר פלוני שצויתיך היום כמה ימים ולא השגחת בו. כך, כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש. והלא דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא נבנה בימיהם ולא חרב בימיהם, כך נעשה להם, ונענשו על שלא תבעו בנין בית המקדש. אנו שחרב בימינו והיה בימינו, ואין אנו מתאבלין ולא מבקשים רחמים, על אחת כמה וכמה. - לפיכך, התקינו חסידים הראשונים שיהו ישראל מתפללין שלש תפלות בכל יום ויום, אנא, השב שכינתך לציון וסדר עבודה לירושלים. ותקנו בונה ירושלים ה', ברכה בפני עצמה, בתפלה, וברכת המזון. בצווי משה רבינו". ומכאן לומד בעל היעב"ץ כי " כל השמדות שהיו - הסיבה הקרובה לכך הוא

מפני חסרון אבל על ירושלים". - היינו שעוד נקבל עונש על זה שלא ביקשנו רחמים על זה, וכמה הדברים האלו מחייבים אותנו לבקש רחמים בכל נפשנו ומאודנו על בנין בית המקדש ועל גלות השכינה.

כָּל הַמִּתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם זוֹכֶה וְרוֹאֶה בְּשִׂמְחָתָהּ

הגר"ח מולאזין אמר, שאם היינו מתפללים למען הקמת השכינה הקדושה, ושיתגלה כבודו יתברך בגאולה שלמה, כבר היינו נגאלים, אלא שאנו מתפללים רק על מצבינו הגשמי, וְ"עַל זֶה דָּוֶה לִבֵּנוּ, עַל אֵלֶּה חָשְׁכוּ עֵינֵינוּ, עַל הַר צִיּוֹן שֶׁשָּׁמֵם שׁוּעָלִים הִלְכוּ בוֹ" (איכה פרק ה י"ז-י"ח). - **ואמרו חז"ל** (תענית דף ל ע"ב) שהאבל הצער והבכי על ירושלים הוא זה שמביא את בנין ירושלים. "מִכָּאן אָמְרוּ, כָּל הַמִּתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם - זוֹכֶה וְרוֹאֶה בְּשִׂמְחָתָהּ, וּשְׁאֵינוֹ מִתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם - אֵינוֹ רוֹאֶה בְּשִׂמְחָתָהּ".

גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, ללמדם האיך צריכים לבקש על הגאולה

תנא משום רבי שמעון בן יוחאי, בג' דברים מאסו בני ישראל בימי רחבעם: במלכות שמים, במלכות בית דוד ובבית המקדש וכו'. אמר רבי שמעון בן מנסיא: אין מראין סימן טוב לישראל [נ.א. אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם], עד שיחזרו ויבקשו שלשלתם שנאמר (הושע פרק ג ד-ה) "כִּי יָמִים רַבִּים יֵשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין מֶלֶךְ וְאֵין שָׂר וְאֵין זֶבַח וְאֵין מַצֵּבָה וְאֵין אֵפוֹד וּתְרָפִים. אַחַר יָשֻׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת יְדֹוָד אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מַלְכָּם וּפָחֲדוּ אֶל יְדֹוָד וְאֶל טוּבוֹ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים". "אחר ישובו בני ישראל ויבקשו את ה' אלוקיהם" זה מלכות שמים "ואת דוד מלכם" זו "מלכות בית דוד", ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש שנאמר: "ההר הטוב הזה", (ילקוט שמעוני שמואל א' פרק ח' ק"ו). **ולתיקון קילקול זה כתב החיד"א בנוסח שאנו אומרים בתחנון של תפילות יום כיפור: "מרדנו במלכות שמים, מרדנו במלכות בית דוד, מאסנו בבית המקדש - ושלשתם אנחנו מבקשים".** רואים מדברי הנביא, שבני ישראל יהיו צריכים קודם כל לבקש על בית המקדש, ועל מלכות שמים, ועל מלכות בית דוד (משיח), ובזה תלוי הגאולה. ומובא באור החיים הקדוש (פרשת בהר), וזה לשונו: **והגאולה תהיה בהעיר ליבות בני אדם וַיֵּאָמַר להם, הטוב לכם כי תשבו בחוץ, גולים מעל שולחן אביכם?!** וכו' **עתידים ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' את עלבון הבית העלוב**, עיין שם. - ומכאן רואים יותר את החלק שהגדולים

צריכים להזהיר את הקטנים, גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, לבקש רחמים גדולים, וללמדם האיך צריכים לבקש על הגאולה, וכך ורק כך תהיה הגאולה במהרה.

התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה

ובדברי הנביאים כתוב (ירמיה ל יז): **״כִּי אַעֲלֶה אֲרֻכָה לָךְ וּמִמַּכּוֹתַיִךְ אֶרְפָּאֵךְ, נְאֻם ה׳. כִּי נִדָּחָה קָרְאוּ לָךְ, צִיּוֹן הִיא - דֹּרֵשׁ אֵין לָהּ״**. מהפסוק הזה לומדים, **כי חוסר הדרישה לציון גורם לצרות רבות אחרות.** ומאידך התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה. **״אַעֲלֶה אֲרֻכָה לָךְ וּמִמַּכּוֹתַיִךְ אֶרְפָּאֵךְ״.**

פרק ז׳

תִּיקוּן חֲצוֹת הוּא כָּל כָּךְ גָּדוֹל עַד כְּדֵי כָּךְ שֶׁהוּא חָשׁוּב יוֹתֵר מִלִּימוּד הַתּוֹרָה

אִיתָא בְּשַׁעַר הַכַּוָּנוֹת וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְהִנֵּה אִם הוּא בְּלֵילֵי הַקַּיִץ הַקְּצָרִים, אַךְ כְּשֶׁיָּקוּם מִשְּׁנָתוֹ יִהְיֶה קָרוֹב לָעֲמוּד הַשַּׁחַר, אַל תָּחוּשׁ לַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה בְּאוֹתָהּ שָׁעָה, רַק תַּעֲשֶׂה סֵדֶר הַבְּכִיָּה, וְאַחַר כָּךְ אִם יִשָּׁאֵר זְמַן תַּעֲסֹק בַּתּוֹרָה, וְתִזָּהֵר מְאֹד שֶׁלֹּא תִּתְבַּטֵּל מִזֶּה אֲפִילוּ לַיְלָה אֶחָד, **כִּי הוּא עִנְיַן רַב הַתּוֹעֶלֶת.** וְעוֹד אָמַר עַל זֶה הָאַר״י ז״ל, **״עוֹשֶׂה תּוֹעֶלֶת גְּדוֹלָה בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם״.** רוֹאִים כָּאן שֶׁתִּקּוּן חֲצוֹת הוּא כָּל כָּךְ גָּדוֹל עַד כְּדֵי כָּךְ שֶׁהוּא חָשׁוּב יוֹתֵר מִלִּימוּד הַתּוֹרָה, וְכֵן פָּסְקוּ כָּל הַפּוֹסְקִים שֶׁאֲמִירַת תִּיקוּן חֲצוֹת עָדִיף אֲפִילוּ מִסְּלִיחוֹת.

וְכֵן כָּתַב רַבִּי מֹשֶׁה זַכּוּתָא, גָּדוֹל שְׂכַר הַתִּקּוּנִים הַנַּעֲשִׂים אַחַר חֲצוֹת עַל גְּלוּת הַשְּׁכִינָה וְעַל חָרְבַּן הַבַּיִת, וְהוּא עוֹלֶה עַל כָּל שְׁאָר תְּפִלּוֹת וּסְלִיחוֹת בַּזְּמַן הַהוּא, וְאֵין לְבַטְּלוֹ בְּשׁוּם אֹפֶן, עכת״ד. וְכֵן כָּתַב הַנּוֹדַע בִּיהוּדָה (דְּרוּשִׁים דְּרוּשׁ ד׳ אות כ״א): **בֵּין הַלּוֹמְדִים בֵּין דַּלַּת הָעָם, קֹדֶם כָּל דָּבָר, יְסַדְּרוּ תִּקּוּן חֲצוֹת לְהוֹרִיד דִּמְעָה עַל גָּלוּת הַשְּׁכִינָה, וּבִפְרָט בְּזֶה הַזְּמַן בַּעֲוֹונוֹתֵינוּ הָרַבִּים מִתְגַּבְּרִים הָרְשָׁעִים וְנוֹתְנִים כֹּחַ לַקְּלִפָּה, וְזֶהוּ אֹרֶךְ גָּלוּתֵינוּ,** וְרָאוּי לַעֲשׂוֹת מִלְחָמָה בְּתַחְבּוּלוֹת נֶגֶד הַקְּלִפּוֹת, וּלְהַתִּישׁ כֹּחָן עַל יְדֵי תִּקּוּן חֲצוֹת, וְרָאוּי לְזָהֵר בָּזֶה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הָיוּ הַדּוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים. עַיֵּין שָׁם. - **וּבְמַעֲשֶׂה רַב לְהַגְרָ״א** (ס״א), פָּסַק: ״שֶׁיֵּשׁ לָקוּם בַּחֲצוֹת וְלַעֲשׂוֹת תִּקּוּן חֲצוֹת״ עיי״ש.

כָּל צִדְקוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה לֹא יִזָּכְרוּ לוֹ לְהַנְטוֹתוֹ לִתְחִיָּה, לִרְאוֹת בְּשִׂמְחַת יִשְׂרָאֵל צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם

וְעַיֵּן בְּסֵפֶר קְדֻשַּׁת הַלֵּוִי הַשָּׁלֵם (פִּרְקֵי אָבוֹת פ״ב מ״ו פָּרָשַׁת מַטּוֹת) דִּבּוּר הַמַּתְחִיל ״לֹא הַבַּיְיָשָׁן לָמֵד״ וּמֵבִיא שָׁם שִׁתֵּי מַסְקָנוֹת לְגַבֵּי מִי שֶׁלֹּא מִצְטַעֵר עַל גָּלוּת הַשְּׁכִינָה.

א. וְלָכֵן הָיָה אָפְשָׁר (לְפָרֵשׁ) הַמַּאֲמָר, דְּכָל מִי שֶׁאֵינוֹ מִתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם שֶׁיֵּשׁ בָּהּ כַּמָּה מִינֵי בְּחִינוֹת אֲבֵילוּת הַנִּזְכָּר לְמַעְלָה, וּבְיִחוּד הָאֲבֵילוּת עַל חִלּוּל שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בֵּין הַגּוֹיִים. שֶׁאַחֲרֵי שֶׁאֵינוֹ מִתְאַבֵּל עַל חִלּוּל שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, לָכֵן כָּל צִדְקוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה לֹא יִזָּכְרוּ לוֹ לְהַנְטוֹתוֹ לִתְחִיָּה, לִרְאוֹת בְּשִׂמְחַת יִשְׂרָאֵל צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם. כִּי בְּלִי סָפֵק כָּל מַעֲשָׂיו הָיוּ מִצְווֹת אֲנָשִׁים מְלֻמָּדָה. וְלֹא לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לִשְׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ. כִּי אִם הָיָה מַשִּׂיג אֵיזֶה בְּחִינַת אַהֲבָה וּדְבֵקוּת לִשְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, אֵיכָכָה יוּכַל וְרָאָה חִלּוּלוֹ בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים וַיִּתְאַפֵּק לָשִׂים יָד לַפֶּה מִלְּהִתְאַבֵּל עַל זֶה אֲבֵילוּת תְּכוּפָה.

ב. וּמֵעַתָּה נָבוֹא אֶל בֵּאוּר הַמַּאֲמָר כָּל הַמִּתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם רָצָה לוֹמַר שֶׁמִּתְאַבֵּל בְּפֹעַל בְּלֵב וּדְבָרִים, וְאָז הוּא מַזְכִּיר לְעַצְמוֹ וּלְשִׂכְלוֹ תָּמִיד גֹּדֶל הַנְּעִימוּת וְהַשְׁלֵמוּת וְהַתַּעֲנוּג הַנֶּעְדָּר מִמֶּנּוּ, וּבָזֶה אֵינוֹ מַנִּיחַ לְשִׂכְלוֹ לְהִתְעַבּוֹת וּלְהִתְגַּשֵּׁם כָּל כָּךְ עַד שֶׁלֹּא יַשִּׂיג נְעִימוּת הַתַּעֲנוּגִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁנֶּעְדָּרוּ... אֲבָל בָּאֲבֵילוּת הַזּוֹ הוּא מְלַטֵּשׁ וּמְזַכֵּךְ תָּמִיד שִׂכְלוֹ וּבִינָתוֹ כַּנַּ״ל הַכֹּל בַּאֲשֶׁר הַיֹּטֵב, וְזֶה שֶׁאָמַר זוֹכֶה, רָצָה לוֹמַר שֶׁהוּא מְזַכֵּךְ שִׂכְלוֹ שֶׁזֶּה עִקַּר הָאָדָם, וְאוֹמְרוֹ זוֹכֶה, רָצָה לוֹמַר נַעֲשָׂה זָךְ וּבָהִיר, וְלָכֵן רוֹאֶה בְּנֶחָמָתָהּ וְשִׂמְחָתָהּ, רָצָה לוֹמַר, שֶׁמַּשִּׂיג גֹּדֶל הַיִּקָּר וּנְעִימוּת הַטּוּב הַמְּעֻתָּד, וְשָׂשׂ וְשָׂמֵחַ וּמִתְנַחֵם וּמִתְעַנֵּג בּוֹ, וְכָל שֶׁאֵינוֹ מִתְאַבֵּל רָצָה לוֹמַר וְכוּ׳, אָז הוּא מַנִּיחַ שִׂכְלוֹ לְהִתְגַּשֵּׁם וּלְהִתְעַבּוֹת אַחַר הֶהֱרֵגֵל הַתְּלָאוֹת צָרוֹת הַגָּלוּת הַחֵיל הַזֶּה, וְלָכֵן אִם יַעֲזוֹב הָאֵבֶל יוֹם, יוֹמַיִם יַעַזְבֵהוּ הַשֵּׂכֶל, וּמִדֵּי יוֹם לְיוֹם יִתְעַבֶּה וְיִתְגַּשֵּׁם הַשֵּׂכֶל וְלֹא יַשִּׂיג הַנְּעִימוּת וְהַיִּקָּר הַנָּעִים וְלֹא יִתְאַבֵּל עָלָיו כְּלָל. וּמִזֶּה יִתְגַּשֵּׁם עוֹד, עַד שֶׁאֲפִלּוּ שֶׁתָּבוֹא הַטּוֹבָה לֹא יַשִּׂיגוּהָ לִשְׂמֹחַ בְּשִׂמְחָתָהּ וּלְהִתְעַנֵּג בִּנְעִימוּתָהּ, וְזֶה שֶׁאָמַר אֵינוֹ זוֹכֶה, רָצָה לוֹמַר, שֶׁאֵינוֹ מְזַדַּכֵּךְ שִׂכְלוֹ, וְלָכֵן אֵינוֹ רוֹאֶה בְּנֶחָמָתָהּ, רָצָה לוֹמַר אַף שֶׁהוּא רוֹאֶה אֵינוֹ מַשִּׂיג הַתַּעֲנוּג כַּנַּ״ל, וּלְשׁוֹן רְאִיָּה הַנִּזְכֶּרֶת כָּאן הוּא רְאִיַּת עֵין הַשֵּׂכֶל כַּנּוֹדָע, רָצָה לוֹמַר שֶׁאֵינוֹ מַשִּׂיג כַּנַּ״ל, וְהַמִּתְאַבֵּל יַשִּׂיג״. (אֵלּוּ דִּבְרֵי אֶחָד הַמְּיֻחָד מִגְּדוֹלֵי מְלַמְּדֵי זְכוּת עַל יִשְׂרָאֵל, וְדֵי לַמֵּבִין בְּהֶעָרָה זוֹ).

וְעַתָּה שֶׁמָּא יָבוֹא לַחֲשֹׁב הַבָּחוּר בַּיְשִׁיבָה אוּלַי רָצוּי שֶׁיִּשָּׁאֵר עֵר עַד אַחַר חֲצוֹת כְּדֵי לְהִשְׁתַּתֵּף בְּהַתִּקּוּן הַגָּדוֹל שֶׁנַּעֲשָׂה עַל יְדֵי תִּקּוּן חֲצוֹת,

וַדַּאי שֶׁאִם עַל יְדֵי כָּךְ יְשַׁבֵּשׁ סִדְרֵי הַיְשִׁיבָה, וְגַם לְמָחָרָת מֵחֲמַת עֲיֵפוּת אֵינוֹ יָכוֹל לִלְמֹד כָּרָאוּי, לֹא נָכוֹן לְבָחוּר לַעֲשׂוֹת כָּךְ, אֲבָל אֵינוֹ סִבָּה לְבָחוּר יְשִׁיבָה לַחֲשֹׁב, שֶׁתִּקּוּן חֲצוֹת וּצְעָקָה עַל גָּלוּת הַשְּׁכִינָה אֵינוֹ עִנְיָן שֶׁלּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּבָר קִבַּלְתִּי תְּשׁוּבָה מִבַּחוּרִים שֶׁעָנוּ לִי שֶׁלֹּא נָהֲגוּ בַּיְשִׁיבוֹת לְהַגִּיד תִּקּוּן חֲצוֹת, וְזוֹהִי טָעוּת וְשִׁיבּוּשׁ גָּדוֹל, וּפוֹנֶה אֲנִי הַשָּׁפֵל וּמִתְחַנֵּן לְכָל מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ הַשְׁפָּעָה עַל בַּחוּרֵי יְשִׁיבָה, לְהַבְהִיר וּלְהַסְבִּיר שֶׁאִם מִכָּל סִבָּה שֶׁהִיא, הוּא עֵר בְּשָׁעָה הָרְאוּיָה לְתִקּוּן חֲצוֹת (לְדִגְמָא בָּא מִשְּׁמְחָה מִשְּׁפַחְתִּית, אוֹ מִשְּׁמֶרֶת בְּיוֹם שִׁשִּׁי וְכוּ׳) יֵדַע גֹּדֶל הַחֲשִׁיבוּת וְיַקְדִּישׁ כַּמָּה דַּקּוֹת לְתִקּוּן חֲצוֹת, וְאִם לֹא יַעֲשֶׂה כֵּן גַּם כְּשֶׁיִּהְיֶה אַבְרֵךְ, יַמְשִׁיךְ בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ זוֹ, שֶׁלֹּא שַׁיָּךְ אֵלָיו מְצִוָּה חֲשׁוּבָה וְנִשְׂגָּבָה זוֹ, כְּמוֹ שֶׁרוֹאִים לְצַעֲרֵינוּ הָרַב בְּפֹעַל, וּכְבָר הֵבֵאתִי לְעֵיל מֵהָאוֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ שֶׁכָּל מִי שֶׁיֵּשׁ בְּכֹחוֹ לְהַשְׁפִּיעַ עַל הָעִנְיָן הַיָּקָר הַזֶּה וְלֹא עוֹשֶׂה כֵּן, יִתֵּן אֶת הַדִּין. - **וְהַחַי יִתֵּן אֶל לִבּוֹ ! ! !**

וב״ש״ע או״ח (ס׳ תק״פ ס״ג) מוּבָא: יֵשׁ מִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁגָּזְרוּ שֶׁיִּהְיוּ מִתְעַנִּים בְּכָל יוֹם ב׳ וְה׳ עַל חֻרְבַּן הַבַּיִת וְעַל הַתּוֹרָה שֶׁנִּשְׂרְפָה, וְעַל חִלּוּל ה׳. וּלְעָתִיד לָבוֹא ״יַהֲפוֹךְ ה׳ לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה...״ וְעַיֵּין בְּמִשְׁנָה בְּרוּרָה וְכַף הַחַיִּים שֶׁהֵבִיאוּ בְּשֵׁם המ״א ״וּמִי שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְעַנּוֹת עַל כָּל פָּנִים יִתְפַּלֵּל עַל הַדְּבָרִים הַלָּלוּ״ וְעַיֵּין שו״ע (ס״א ס״ק ב, ג).

כתב הגר״א על מי שאינו מתאבל על חילול שמו יתברך, וזה לשונו: לכן כל צדקותיו אשר עשה, לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים. **כי בלי ספק כל מעשיו היו מצוות אנשים מלומדה, ולא לעשות נחת רוח לשמו הגדול יתברך, כי אם היה משיג איזה בחינת אהבה ודביקות לשמו יתברך, איככה יוכל וראה חילולו בעוונותינו הרבים, ויתאפק לשים יד לפה מלהתאבל על זה אבילות תכופה?** עוד כתב, כי מי שמתאבל הוא זוכה לראות בשמחתה מפני שהוא לא נפל כל כך בגשמיות, ויבין אז כשיהיה טוב את הטוב, אבל מי שאינו מתאבל ונשאר מגושם, לא יוכל כלל להבין את הטוב שיהיה אחרי כן, ע״כ. עורו והתעוררו ישראל עם קדוש למען בנין בית אלוקינו להחיש גאולת ישראל, וכפי שנפסק בשו״ע או״ח סי׳ א׳ ס״ג ״ראוי לכל ירא שמים להיות מיצר ודואג על חורבן בית המקדש״. - ובפרט בימי בין המצרים אשר מדורות עולם נהגו להתאבל על חורבן בית המקדש. וכבר מוזכר בפוסקים אודות חשיבות מנהג אמירת תקון חצות בימים אלו.

כל אחד צריך לעשות תיקון חצות

יש אנשים שחושבים שתיקון חצות הוא דבר גבוה מעל גבוה שאי אפשר לאנשים פשוטים לעשות, כי מה הם יועילו וזה עוד לא מדרגתם לומר ולעשות התיקונים הקדושים הללו, ושמעתי את זה בפירוש מפי כמה אברכים ששומעים כן מפי משפיעים שלכאורה בדו כן מליבם, כיון שלא ראו את אבותיהם עושים תיקון חצות, או משום שלא עשו או משום שעשו כשהם כבר ישנו... לכן לאור כל מה שראינו לעיל אין צריך כלל לבאר הדברים ודבר פשוט הוא לכל בר דעת, שדעת כל הגאונים שהבאנו למעלה הוא, שכל אחד צריך לעשות תיקון חצות, ועל כל פנים לא אומרים על זה שזה לא שייך לאנשים פשוטים אלא להיפך, וכמו שהבאנו מבעל אור החיים הקדוש, **שגדולי עולם עתידים ליתן את הדין על זה שלא עוררו את ישראל על זה**, וכל אחד יעשה חשבון הנפש לעצמו ויזרז עצמו להתעורר ולעסוק בתיקון קדוש זה, ועל כל פנים אם הוא ער בחצות וודאי שיעשה את התיקון כי כמה זמן זה לוקח, והדברים פשוטים ומבוררים ואין כלל חולקים על זה.

ובגמרא ברכות (דף ג' ע"א): אָמַר רַב יִצְחָק בַּר שְׁמוּאֵל אָמַר רַב, שָׁלֹשׁ מִשְׁמָרוֹת הֱוֵי הַלַּיְלָה, וְעַל כָּל מִשְׁמָר וּמִשְׁמָר יוֹשֵׁב הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וְשׁוֹאֵג כַּאֲרִי, וְאוֹמֵר, אוֹי (שֶׁהֶחֱרַבְתִּי) [לַבָּנִים שֶׁבַּעֲוֹנוֹתֵיהֶם] הֶחֱרַבְתִּי אֶת בֵּיתִי וְשָׂרַפְתִּי אֶת הֵיכָלִי וְהֶגְלֵיתִי אֶת בָּנַי לְבֵין אֻמּוֹת הָעוֹלָם... תַּנְיָא, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, פַּעַם אַחַת הָיִיתִי מְהַלֵּךְ בַּדֶּרֶךְ וְנִכְנַסְתִּי לְחָרְבָּה אַחַת מֵחָרְבוֹת יְרוּשָׁלַיִם לְהִתְפַּלֵּל, וּבָא אֵלִיָּהוּ זָכוּר לַטּוֹב, וְשָׁמַר לִי עַל הַפֶּתַח וְהִמְתִּין לִי עַד שֶׁסִּיַּמְתִּי תְּפִלָּתִי. לְאַחַר שֶׁסִּיַּמְתִּי תְּפִלָּתִי, אָמַר לִי, שָׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי, וְאָמַרְתִּי לוֹ, שָׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי וּמוֹרִי... וְאָמַר לִי, בְּנִי, מַה קּוֹל שָׁמַעְתָּ בְּחָרְבָּה זוֹ? וְאָמַרְתִּי לוֹ, שָׁמַעְתִּי בַּת - קוֹל שֶׁמְּנַהֶמֶת כְּיוֹנָה וְאוֹמֶרֶת, אוֹי (שהחרבתי) [לַבָּנִים שֶׁבַּעֲוֹנוֹתֵיהֶם הֶחֱרַבְתִּי] אֶת בֵּיתִי וְשָׂרַפְתִּי אֶת הֵיכָלִי וְהֶגְלֵיתִי אֶת בָּנַי לְבֵין הָעוֹבְדֵי כוֹכָבִים. אָמַר לִי, בְּנִי, חַייֶךָ, וְחַיֵּי רֹאשְׁךָ, לֹא שָׁעָה זוֹ בִּלְבַד אוֹמֶרֶת כָּךְ, אֶלָּא בְּכָל יוֹם וָיוֹם שָׁלֹשׁ פְּעָמִים אוֹמֶרֶת כָּךְ. וְלֹא (עוד) [זוֹ בִּלְבַד], אֶלָּא (בכל זמן) [בְּשָׁעָה] שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִכְנָסִין לְבָתֵּי כְּנֵסִיּוֹת וּלְבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת וְעוֹנִין, (אמן) "יְהֵא שְׁמֵיהּ (רבא מברך) [הַגָּדוֹל מְבֹרָךְ"] הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא (כביכול) מְנַעְנֵעַ רֹאשׁוֹ וְאוֹמֵר, אַשְׁרֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁמְּקַלְסִין אוֹתוֹ בְּבֵיתוֹ כָּךְ. וּמַה לּוֹ לָאָב שֶׁהֶגְלָה אֶת בָּנָיו לְבֵין הָעוֹבְדֵי כוֹכָבִים. וְאוֹי לָהֶם לַבָּנִים שֶׁגָּלוּ מֵעַל שֻׁלְחַן אֲבִיהֶם.

הַמַּגִּיד הַמַּלְאָךְ אָמַר: עַל הַשְּׁכִינָה, שֶׁהַצַּעַר שֶׁלָּהּ הוּא נוֹרָא

וּבָעֵת תִּיקוּן לֵיל שָׁבוּעוֹת שֶׁלָּמַד מָרָן ר' יוֹסֵף קָארוֹ זצוק"ל, הַמַּגִּיד הַמַּלְאָךְ אָמַר לוֹ עַל הַשְּׁכִינָה שֶׁהַצַּעַר שֶׁלָּהּ הוּא נוֹרָא, וְאִי אֶפְשָׁר לְתָאֳרוֹ כְּלָל, בָּזֶה הַלָּשׁוֹן: "וְאִלּוּ הָיִיתֶם מְשַׁעְרִים אֶחָד מֵאֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים וְרוֹב רִיבֵי רְבָבוֹת מֵהַצַּעַר אֲשֶׁר אֲנִי שְׁרוּיָה בּוֹ, לֹא הָיְתָה נִכְנֶסֶת שִׂמְחָה בִּלְבַבְכֶם וְלֹא שְׂחוֹק בְּפִיכֶם בְּזוֹכְרְכֶם כִּי בְּסִיבָּתְכֶם אֲנִי מוּשְׁלֶכֶת בְּעָפָר". (עֲדוּת המקובל האלוקי רבי שְׁלֹמֹה הַלֵּוִי אֶלְקָבֵץ זצוק"ל - בַּעַל "לְכָה דּוֹדִי", וְעוֹד).

צֵרָפֵנוּ תְּפִלָּה נוֹרָאָה מֵהָאוֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ, אַשְׁרֵי מִי שֶׁיּוּכַל לְאָרְגֵּן מִנְיָן בַּכּוֹלֵל, בֵּית הַכְּנֶסֶת וְכוּ' אִם יֵשׁ מִנְיָן יַגִּידוּ ג' פְּעָמִים י"ג מִדּוֹת (וּבְיָחִיד יֹאמַר בְּטָעֲמִים): ה' – ה' אֵ-ל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב – חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֱלֹקֵינוּ יְדִידוּת אוֹר נַפְשֵׁנוּ רוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ לְמַעַן בְּרִיתְךָ אֲשֶׁר כָּרַתָּ לִשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁאֵינָן חוֹזְרוֹת לְעוֹלָם מִלְּפָנֶיךָ, זְכֹר אַהֲבָתֵנוּ וְחִבָּתֵנוּ, וְהָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְבֵית קָדְשֵׁנוּ וְהַחֲזֵר לְהִשְׁתַּעֲשַׁע בָּנוּ כִּימֵי קֶדֶם, כִּי קָשָׁה פְּרִידָתְךָ מִמֶּנּוּ כִּפְרִידַת נַפְשֵׁנוּ מִגּוּפֵנוּ, הָמוּ מֵעֵינוּ, וְכָלְתָה נַפְשֵׁנוּ אֶל גְּאֻלַּת שְׁכִינָתְךָ, וְאֵל מְעוֹן קָדְשֶׁךָ, וְלִרְצוֹנְךָ יְיָ נִכְסֹפְנוּ, הִנֵּנוּ מִתְחַנְּנִים (וּבוֹכִים) לְפָנֶיךָ יְיָ אָב הָרַחֲמָן עַל גָּלוּת הַשְּׁכִינָה, הוֹשִׁיעָה יְיָ שְׁכִינָתְךָ וְדַבֵּק נַפְשֵׁנוּ בְּאַהֲבָתְךָ הַנְּעִימָה וְהָעֲרֵבָה עַל נַפְשֵׁנוּ רוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ, וְיֵיעוֹל מַלְכֵּנוּ בְּהֵיכְלָהּ אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן (הָעִתִּיק מִסִּדּוּר בַּרְדִיטְשׁוֹב).

פרק ט' - קַב הַיָּשָׁר (פֶּרֶק צ"ג)

א. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן (בְּרָכוֹת דַּף לא עַמּוּד א): אָסוּר לְאָדָם שֶׁיְּמַלֵּא שְׂחוֹק פִּיו בָּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים קכו ב): "אָז יִמָּלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ", אָמְרוּ עָלָיו עַל רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן לָקִישׁ, שֶׁלֹּא מִלֵּא שְׂחוֹק פִּיו מִכִּי שָׁמַע מֵרַבִּי יוֹחָנָן רַבֵּיהּ.

ב. וְהָעִנְיָן הוּא כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בָּרָא בָּאָדָם לֵב וְכָבֵד וּטְחוֹל, הַלֵּב הוּא לְמַעְלָה בָּאֶמְצַע, וְהַכָּבֵד - מִתַּחְתָּיו מִצַּד יָמִין, וְהַטְּחוֹל מִתַּחְתָּיו מִצַּד שְׂמֹאל. הַכָּבֵד הוּא מְרַמֵּז עַל שֹׁרֶשׁ שֶׁל עֵשָׂו הַנִּקְרָא "אֱדוֹם", לְפִי שֶׁהַכָּבֵד כֻּלּוֹ דָּם, וְלָכֵן נִקְרָא עֵשָׂו "אֱדוֹם", וְתַבְשִׁילוֹ אָדֹם, וְהַשֵּׂעָר שֶׁלּוֹ הוּא אָדֹם, וְכֻלּוֹ דִּין. וְהַטְּחוֹל הוּא מְרַמֵּז עַל לִילִי"ת הָרִשְׁעָה. וְהַלֵּב מְרַמֵּז עַל יִשְׂרָאֵל, עַם קָדוֹשׁ, כִּי קְדוֹשִׁים הֵם לֵאלֹהֵיהֶם. וְעַל כֵּן לֹא נָטַל כָּל כָּךְ דָּמִים כִּי אִם הַבָּרוּר וְהַזַּךְ, דָּם טָהוֹר, מַבְחִין בֵּין דָּם לְדָם - בֵּין דַּם נִדָּה לְדָם טָהוֹר. מַה

שֶׁאֵין כֵּן הַכָּבֵד - שׁוֹאֵב לְגַבֵּיהּ [פֵּרוּשׁ: אֶצְלוֹ] כָּל דָּם טָמֵא, וְאֵינוֹ מַבְחִין בֵּין דָּם לְדָם, וְהַכָּבֵד הוּא תָּמִיד בְּכַעַס.

הַכּוֹעֵס כְּאִלּוּ עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים

ג. וְעַל כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זִכְרוֹנָם לִבְרָכָה (זֹהַר חֵלֶק א דַּף כז עַמּוּד ב, וּבְחֵלֶק ג' דַּף קעט עַמּוּד א): "כָּל הַכּוֹעֵס כְּאִלּוּ עוֹבֵד עֲבוֹדָה זָרָה", כִּי כְּבָר כָּתַבְתִּי, כִּי הַכַּעַס הוּא מִצַּד הַכָּבֵד, כִּי הוּא כֹּחַ שֶׁל סמא"ל שֶׁנִּקְרָא "אֱלֹהִים אֲחֵרִים", וְהַטְחוֹל הוּא מִצַּד לִילִי"ת, שֶׁדַּרְכָּהּ לְהִתְרָאוֹת לִבְנֵי אָדָם בַּלַּיְלָה בַּחֲלוֹם וּבְהָקִיץ כִּדְמוּת אִשָּׁה, עַד שֶׁגּוֹרֶמֶת שֶׁיֵּצֵא מִמֶּנּוּ זֶרַע לְבַטָּלָה, וְלָכֵן הַטְחוֹל שׂוֹחֵק (בְּרָכוֹת סא עַמּוּד ב). וּבְהֵיוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם, אֲזַי הָיָה מֵאִיר לְיִשְׂרָאֵל שְׁנֵי אוֹרוֹת מִשְּׁנֵי עוֹלָמוֹת הָעֶלְיוֹנִים, שֶׁעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (בְּרֵאשִׁית א ג): "יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר" וּמְשֹׁרֶשׁ הָעוֹלָמוֹת הָאֵלּוּ הֵן נִשְׁמוֹת הָאִמָּהוֹת רָחֵל וְלֵאָה, אֲשֶׁר בָּנוּ שִׁתֵּיהֶן בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהֵם הָיוּ מַכְנִיעִים אֶת הסמא"ל וְזוֹגָתוֹ לִילִי"ת, שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶם שׁוּם שְׁלִיטָה לַעֲשׂוֹת רָעָה לְיִשְׂרָאֵל, וּשְׁנֵי פְּעָמִים "אוֹר" גִּימַטְרִיָּא "שְׂחוֹק", מַה שֶּׁאֵין כֵּן כַּאֲשֶׁר נֶחֱרַב הַבַּיִת, גָּרְמוּ הָעֲוֹנוֹת שֶׁהָאוֹרוֹת שֶׁל מַעְלָה נִסְתַּלְּקוּ, וְאָז גָּבְרוּ שְׁתֵּי הַקְּלִפּוֹת הַנִּזְכָּרוֹת, אֲזַי הִיא שׂוֹחֶקֶת בָּנוּ, בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, וְלָכֵן אֵין שִׂמְחָה וּשְׂחו"ק בָּעוֹלָם הַזֶּה, וּכְשֶׁיָּבוֹא מְשִׁיחֵנוּ - "אָז יִמָּלֵא שְׂחו"ק פִּינוּ". וּמִכָּאן צָרִיךְ הָאָדָם לָדַעַת אֵיךְ לְרַצּוֹת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, שֶׁלֹּא לְהַרְאוֹת שׁוּם פָּנִים שׂוֹחֲקוֹת עַכְשָׁו בְּשָׁעַת הַחֻרְבָּן, כִּי אָסוּר לָנוּ לִשְׂחֹק, וְאִם הָאָדָם אֵינוֹ נִזְהָר בָּזֶה, אֲזַי הוּא נוֹתֵן כֹּחַ לַטְחוֹל לִשְׂחוֹק, וּמִתְגַּבְּרִין הַב' קְלִפּוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְעֵיל.

הַחִיּוּב לְהִתְאַבֵּל עַל חֻרְבַּן הַבַּיִת וְגָלוּת הַשְּׁכִינָה, כִּבְיָכוֹל

ד. וְלֹא מִלּוּי שְׂחוֹק לְבַד אָסוּר, אֶלָּא גַּם שְׁאָר שִׂמְחוֹת שֶׁאֵינָן שֶׁל מִצְוָה אָסוּר, וַאֲפִלּוּ שִׂמְחָה שֶׁל מִצְוָה אֵין לְהַרְבּוֹת בָּהֶם כְּלָל. וְכִמְבֹאָר בִּדְבָרֵי חֲכָמֵינוּ זִכְרוֹנָם לִבְרָכָה, רְאֵה מַה שֶּׁכָּתַב הַזֹּהַר פָּרָשַׁת תַּזְרִיעַ (דַּף מה עַמּוּד ב): ה"רַבִּי חִיָּא וְרַבִּי יוֹסֵי הֲווֹ אָזְלִי בְּאוֹרְחָא, כַּד מְטוֹ חַד חֲקַל, חֲמוֹ חַד דַּפְטִירָא דְּקִיטְפָּא (פֵּרוּשׁ: עֵץ שֶׁל אֲפַרְסְמוֹן) שָׁהֲיָה בַּדַּרְכּוֹ לְצַד יָמִין, אֲמַר רַבִּי יוֹסֵי: עֲטִיפָא עֲטִיפָא דְּקִטְרָא בְּעֵינֵי שְׁכִיחַ (פֵּרוּשׁ: כְּסוּי עָשָׁן שֶׁל שְׂרֵפַת אֵשׁ חֻרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׁכִיחַ לְפָנַי עֵינַי צַדִּיקִים הַזּוֹכְרִים תָּמִיד אֶת חֻרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ)".

ה. פֵּרוּשׁ הַזֹּהַר בְּלָשׁוֹן קֹדֶשׁ: רַבִּי חִיָּא וְרַבִּי יוֹסֵי הָיוּ הוֹלְכִים בַּדֶּרֶךְ, כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשָׂדֶה אֶחָד, רָאוּ בַּדַּרְכּוֹ לְצַד יָמִין עֵץ אֲפַרְסְמוֹן. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי: עֲטִיפָה עֲטִיפָה שֶׁל עָשָׁן מָצוּי בְּעֵינֵינוּ...

וְלָכֵן אֵין רְשׁוּת לְהִסְתַּכֵּל בְּשׂוּם שִׂמְחָה מִיּוֹם שֶׁנֶּחֱרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, רְאֵה כַּמָּה גָּדֵל הַחִיּוּב לְהִתְאַבֵּל עַל חֻרְבַּן הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ וְעַל שְׁפִיכַת דָּמָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְצָרִיךְ אָדָם לוֹמַר (תְּהִלִּים קלז): ״עַל נַהֲרוֹת בָּבֶל״, וְלִשְׁפֹּךְ דְּמָעוֹת עַל חֻרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְ״שִׁיר מִזְמוֹר לְאָסָף״ - סִימָן פ״ג בַּתְּהִלִּים - עַל הֲרִיגַת הַצַּדִּיקִים, כִּי שַׁעֲרֵי דְּמָעוֹת לֹא נִנְעֲלוּ (בְּרָכוֹת לב עַמּוּד ב) וְאֵין נִמְחָקִים לְעוֹלָם, וְיֵשׁ בָּרָקִיעַ מְמֻנֶּה אֶחָד, שֶׁמְּקַבֵּל אוֹתָן דְּמָעוֹת, וְהוּא גַּם כֵּן מְמֻנֶּה עַל הַתְּפִלּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵן בִּדְמָעוֹת, וְהוּא מַלְאָךְ מִן שָׂרֵי הָאוֹפַנִּים, וּשְׁמוֹ ירחמיא״ל (זֹהַר חֵלֶק ב דַּף רמה עַמּוּד ב), וְהוּא שׁוֹלֵט עַל שֵׁשׁ מֵאוֹת חַיּוֹת, וְאִנּוּן דְּמָעִין אַחֲרִינִין וְהוּא אוֹתָן דְּמָעוֹת ״הֵן אֶרְאֶלָּם צָעֲקוּ חָצָה מַלְאֲכֵי שָׁלוֹם מַר יִבְכָיוּן״ (יְשַׁעְיָה לג ז), וְאִנּוּן דְּמָעִין דְּיִשְׁדּוּן עַל זַכָּאִין כַּד מִסְתַּלְקִין מֵעָלְמִין - כְּלָהוֹן נָטְלֵי לוֹן וְתִיכִין עִלָּאִין וְעָרְבֵי לוֹן בְּאִנּוּן דְּמָעִין דְּאוֹשְׁדָן עַל חֻרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל דָּא כְּתִיב (שָׁם כה ח): ״וּמָחָה ה׳ אֱלֹקִים דִּמְעָה מֵעַל כָּל פָּנִים״, מַאן אִנּוּן ״פָּנִים״? אִנּוּן אִלֵּין וְתִיכִין קַדִּישִׁין עִלָּאִין, וּבָתַר כֵּן (שָׁם): ״וְחֶרְפַּת עַמּוֹ יָסִיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי פִּי ה׳ דִּבֶּר״.

הַכְּלָל כִּי תָּדִיר צָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְעוֹרֵר בְּלֵב מַר עַל גָּלוּת הַשְּׁכִינָה וּלְהִתְאַנֵּחַ עַל אֲרִיכוּת הַגָּלוּת הַמַּר, וְלָשִׂים אֶל לִבּוֹ, כִּי בִּהְיוֹתֵנוּ עַל אַדְמָתֵנוּ, וְהַשְּׁכִינָה הָיְתָה שׁוֹרָה בֵּין הַכְּרוּבִים - הָיֵינוּ מְקַבְּלִים הֶאָרָה בְּכָל יוֹם, וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים (דְּבָרִים כו יט): ״עַם קָדוֹשׁ לַה׳״, וְהָיֵינוּ קְרוֹבִים אֶל הַשְּׁכִינָה וְאֶל הַקְּדֻשָּׁה, וְהַקְּלִפּוֹת הָיוּ נֶחְבָּאִים וּדְחוּפִים בְּעִמְקֵי תְּהוֹם, מַה שֶּׁאֵין כֵּן עַכְשָׁו, יִשְׂרָאֵל הֵן נִדְחָפִים וְנִסְחָפִים, מְפֻזָּרִים בְּכָל פִּנּוֹת וְקַצְוֹות הָאָרֶץ, וּמַכְנִיעִים עַצְמָם בַּגָּלוּת בְּהַכְנָעָה גְּדוֹלָה נֶגֶד כָּל אֻמָּה וְלָשׁוֹן וְחוֹלְקִין לָהֶם כָּל הַכָּבוֹד.

ה. וְהַלַּיְלָה הִיא מְחֻיֶּכֶת וְשׂוֹחֶקֶת וְיֵשׁ לָהּ הֲנָאָה גְּדוֹלָה בִּרְאוֹתָהּ שֶׁיִּשְׂרָאֵל הֵן מַכְנִיעִין עַצְמָן נֶגֶד הָאֻמּוֹת, אֲשֶׁר מָמָשׁ מְקָיְמִים בָּנוּ (תְּהִלִּים מד כו): ״כִּי שְׁחָה לֶעָפָר נַפְשֵׁנוּ״, וּמָמָשׁ אֲנַחְנוּ לְמִרְמָס תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיהֶם, וַאֲנַחְנוּ לָהֶם לַעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת, וְכָל טִרְחָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וִיגִיעַ כַּפָּן נוֹשְׂאִים עַיִן קָצָת מִן אֻמּוֹת הָעוֹלָם בְּיִשְׂרָאֵל וְלוֹקְחִים בְּיָד חֲזָקָה מִיָּדָם, וַאֲנַחְנוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מֻכִּים וְנֶהֱרָגִים וְנִשְׁחָטִים וְנִשְׂרָפִים עַל קִדֻּשַׁת הַשֵּׁם, וְהֵיאַךְ לֹא יָשִׂים אָדָם אֶל לִבּוֹ כָּל מִי שֶׁיִּרְאַת אֱלֹהִים נוֹגֵעַ בְּלִבּוֹ, לְכַוֵּן בִּתְפִלָּתוֹ בַּמְּקוֹמוֹת הַשַּׁיָּכִים לְגָאֳלַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁיִּגְאָלֵנוּ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִיְּדֵי אֻמּוֹת הָעוֹלָם לְמַעַן שְׁכִינַת כְּבוֹדוֹ.

ו. פֵּרוּשׁ הַזֹּהַר בְּלָשׁוֹן קֹדֶשׁ: וְאֵלּוּ דְּמָעוֹת אֲחֵרוֹת, וְהוּא אוֹתָן דְּמָעוֹת ״הֵן אֶרְאֶלָּם צָעֲקוּ חָצָה מַלְאֲכֵי שָׁלוֹם מַר יִבְכָיוּן״, וְאֵלּוּ דְּמָעוֹת הַנִּשְׁפָּכוֹת עַל הַצַּדִּיקִים כְּשֶׁמִּסְתַּלְקִים מִן הָעוֹלָם, אֶת כָּל הַדְּמָעוֹת לוֹקְחוֹת הַמֻּרְכָּבוֹת הָעֶלְיוֹנוֹת וּמְעָרְבְּבוֹת אוֹתָן בְּאוֹתָן דְּמָעוֹת שֶׁנִּשְׁפָּכוּ עַל חֻרְבַּן הַבַּיִת, וְעַל זֶה כָּתוּב: ״וּמָחָה ה׳ אֱלֹקִים דִּמְעָה מֵעַל כָּל פָּנִים״ - מִי הֵם

הַמְּצַטַּעֵר עַל גָּלוּת הַשְּׁכִינָה, זוֹכֶה לְכֶתֶר תּוֹרָה

ו. וְקַבָּלָה אֲמִתִּית הִיא בְּיָדִי, "כָּל מִי שֶׁבִּלְבּוֹ תָּדִיר צַעַר עַל גָּלוּת הַשְּׁכִינָה – זוֹכֶה לְכֶתֶר תּוֹרָה", וְדַע מַה שֶּׁכָּתַב הָאַרְ"י זַ"ל (אור צדיקים עמוד הָעֲבוֹדָה פֶּרֶק יז), עַל מוֹרֵנוּ הָרַב רַבִּי אַבְרָהָם הַלֵּוִי שֶׁחִבֵּר הַ"תִּקּוּנֵי שַׁבָּת", שֶׁהָיְתָה דִּירָתוֹ בְּצְפַת, תְּבָנֶה וְתִכּוֹנֵן בִּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ, וּבְכָל חֲצוֹת לַיְלָה הָיָה קָם וְסוֹבֵב כָּל הָרְחוֹבוֹת שֶׁל יְהוּדִים, וְנָתַן קוֹלוֹ בְּקוֹל מַר וְאָמַר: אַחֵינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, הֲלֹא יָדוּעַ לָכֶם, שֶׁהַשְּׁכִינָה בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים בַּגָּלוּת, וּבֵית מִקְדָּשֵׁנוּ הָיָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ, וְיִשְׂרָאֵל הֵם בַּגָּלוּת הַמַּר וְסוֹבְלִים יִסּוּרִים, עִנּוּיִים קָשִׁים וּמָרִים, וְנֶהֱרָגוּ כַּמָּה חֲסִידִים וַחֲסִידוֹת, בַּחוּרִים וּבְתוּלוֹת, זְקֵנִים עִם נְעָרִים בְּאַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין, וְנִתְלִין וּנְדוֹנִין בְּמִיתוֹת קָשׁוֹת וּמְשֻׁנּוֹת, וְאַתֶּם שׁוֹכְבִין עַל מִטּוֹתֵיכֶם בְּהַשְׁקֵט וָבֶטַח.

רַבִּי אַבְרָהָם גִּלְגּוּל שֶׁל יִרְמְיָה הַנָּבִיא

ז. קוּמוּ וְנִצְעַק אֶל ה' אֱלֹהֵינוּ, שֶׁהוּא מֶלֶךְ רַחוּם וְחַנּוּן, אוּלַי יִשְׁמַע ה' אֶת קוֹל תְּפִלָּתֵנוּ, וִירַחֵם עַל עַמּוֹ, שְׁאֵרִית פְּלֵטַת יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה הֶחָסִיד צוֹעֵק, וְלֹא נָתַן מְנוּחָה לְכָל בְּנֵי הָעִיר, וְהָיוּ קָמִים כֻּלָּם בְּשָׁעָה חֲדָא לְבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת, וְהָיוּ אוֹמְרִים הַתִּקּוּן חֲצוֹת, וְאַחַר כָּךְ הָיוּ לוֹמְדִין אִישׁ אִישׁ כְּפִי הַשָּׂגָתוֹ, יֵשׁ מֵהֶן הָיוּ עוֹסְקִין בְּדִבְרֵי קַבָּלָה וּבְזֹהַר, וְיֵשׁ מֵהֶן הָיוּ עוֹסְקִים בַּגְּמָרָא וּבַמִּשְׁנָיוֹת, וְיֵשׁ מֵהֶן הָיוּ עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּנְבִיאִים וּכְתוּבִים, וְאַחַר כָּךְ הָיוּ אוֹמְרִים פִּזְמוֹנִים וּבַקָּשׁוֹת עַד אוֹר הַיּוֹם וְהָיוּ מְעוֹרְרִים רַחֲמִים". וְהָרַב הָאַרְ"י זַ"ל הָיָה מַפְלִיג בַּחֲסִידוּתוֹ וְאָמַר עַל הֶחָסִיד רַבִּי אַבְרָהָם הַלֵּוִי זַ"ל, שֶׁהוּא הָיָה גִּלְגּוּל שֶׁל יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא.

דְּמוּת אִשָּׁה בִּלְבוּשִׁים שְׁחוֹרִים

ח. וּפַעַם אַחַת אָמַר לוֹ הָאַרְ"י זַ"ל: דַּע כִּי שָׁלְמוּ יָמֶיךָ, וְהִגִּיעוּ יָמֶיךָ לָמוּת, אִם לֹא שֶׁתַּעֲשֶׂה תַּקָּנָה אַחַת שֶׁאֲלַמֶּדְךָ, וְאִם תַּעֲשֶׂה תַּקָּנָה זוֹ, אֲזַי תִּחְיֶה עוֹד כ"ב שָׁנִים, וְזוֹ הִיא הַתַּקָּנָה שֶׁתֵּלֵךְ לִירוּשָׁלַיִם, וְשָׁם תֵּלֵךְ לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַכֹּתֶל הַמַּעֲרָבִי וְתִשְׁפֹּךְ תְּחִנָּתְךָ, וְתִזְכֶּה לִרְאוֹת הַשְּׁכִינָה, וְאָז הָלַךְ הֶחָסִיד לְבֵיתוֹ וְסָגַר עַצְמוֹ ג' יָמִים וְג' לֵילוֹת בְּתַעֲנִית שַׂק וָאֵפֶר, וְאַחַר כָּךְ הָלַךְ הֶחָסִיד לִירוּשָׁלַיִם וּבָא לִפְנֵי כֹּתֶל הַמַּעֲרָבִי בְּתִפְלָה וּבְתַחֲנוּנִים וּבִבְכִיָּה גְּדוֹלָה, וְאַחַר כָּךְ רָאָה עַל גַּבֵּי הַכֹּתֶל צוּרָה דְּגְמַת אִשָּׁה מְלֻבֶּשֶׁת שְׁחוֹרִים, וְתֵכֶף מֵרֹב פַּחְדּוֹ נָפַל עַל פָּנָיו אַרְצָה וְהָיָה צוֹעֵק וּבוֹכֶה בִּבְכִי גָּדוֹל וְאָמַר:

"פָּנִים"? הֵן אוֹתָן מֶרְכָּבוֹת קְדוֹשׁוֹת עֶלְיוֹנוֹת, וְאַחַר כָּךְ: "וְחָרְפַּת עַמּוֹ יָסִיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי

אוֹי לִי! שֶׁרְאִיתִיךְ בְּכָךְ אוֹי! אֲהָהּ עַל נַפְשִׁי! וְהָיָה מַאֲרִיךְ בִּבְכִיָּה וּזְעָקוֹת, וְהָיָה מְמָרֵט שַׂעֲרוֹת רֹאשׁוֹ עַד שֶׁנִּתְעַלֵּף וַיִּרְדַּם.

ט. וְאָז רָאָה בַּחֲלוֹם שֶׁבָּאָה אֵלָיו הַשְּׁכִינָה בִּבְגָדִים נָאִים וְאָמְרָה: הִתְנַחֵם, בְּנִי אַבְרָהָם, כִּי יֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֶךָ, וְיָשׁוּבוּ הַבָּנִים לִגְבוּלָם, כִּי אָשִׁיב אֶת שְׁבוּתָם וְרִחַמְתִּי אוֹתָם. וַיִּיקַץ וְיִשָּׂא אֶת רַגְלָיו וְחָזַר לִצְפַּת וּבָא אֶל הָאֲרִ״י זַ״ל, וְתֵכֶף אָמַר הָאֲרִ״י זַ״ל: אֲנִי רוֹאֶה בְּךָ שֶׁזָּכִיתָ לִרְאוֹת פְּנֵי הַשְּׁכִינָה, וּמֵעַתָּה תִּהְיֶה בָּטוּחַ, שֶׁתִּחְיֶה עוֹד כ״ב שָׁנִים. וְכֵן הָיוּ, שֶׁהֶחָסִיד הָיָה חַי אַחַר זֶה הַמַּעֲשֶׂה כ״ב שָׁנִים.

וּמֵהֶחָסִיד הַנִּזְכָּר לְעֵיל, יִרְאֶה כָּל אָדָם לַעֲשׂוֹת כֵּן, לָקוּם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה אוֹ קֹדֶם אוֹר הַבֹּקֶר לְהִתְאַבֵּל עַל חָרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְעַל הֲרִיגַת הַקְּדוֹשִׁים, וְאֶחָד הַמַּרְבֶּה, וְאֶחָד הַמַּמְעִיט - וּבִלְבַד שֶׁיְּכַוֵּן לִבּוֹ לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְלֹא יַעֲשֶׂה זֹאת שֶׁיִּתְפָּאֵר בִּפְנֵי הַבְּרִיּוֹת, כְּדֵי שֶׁיְּשַׁבְּחוּ אוֹתוֹ הַבְּרִיּוֹת, שֶׁלֹּא דַּי שֶׁהוּא לֹא מְקַבֵּל שָׂכָר עַל זֶה, אֶלָּא גַּם מְקַבֵּל עֹנֶשׁ גָּדוֹל, וּמִי שֶׁהוּא מְכַוֵּן לְשֵׁם שָׁמַיִם, אֲזַי עָלָיו הַכָּתוּב הוּא אוֹמֵר (קֹהֶלֶת ח, ה): ״שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יֵדַע דָּבָר רָע״, וְיִזְכֶּה לִרְאוֹת בְּבִנְיַן צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, אָמֵן. מוֹרִי וְרַבִּי מוֹרֵנוּ הָרַב רַבִּי יוֹסֵף זַ״ל.

פֶּרֶק י׳ (קַב הַיָּשָׁר פֶּרֶק צד)

א. כְּתִיב (יְשַׁעְיָה מג יד): ״כֹּה אָמַר ה׳ לְמַעַנְכֶם שִׁלַּחְתִּי בָבֶלָה וְהוֹרַדְתִּי בָרִיחִים״, בְּפָסוּק זֶה נִתְבָּאֵר גְּדֶל אַהֲבַת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּשְׁתַּתֵּף בְּצָרָתָן וְיָרַד עִמָּהֶם לַגָּלוּת. וּכְמוֹ שֶׁהָיָה בְּמִצְרַיִם, דִּכְתִיב (שְׁמוֹת א א): ״הַבָּאִים מִצְרַיְמָה אֵת יַעֲקֹב״, ״אֵת״ - לְרַבּוֹת הַשְּׁכִינָה, וּבְסוֹד שֶׁאָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְיַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית מו ד): ״אָנֹכִי אֵרֵד עִמְּךָ מִצְרַיְמָה וְאָנֹכִי אַעַלְךָ״ וְגוֹ׳, וּבְגָלוּת בָּבֶל כְּתִיב (יְשַׁעְיָה מג יד): ״לְמַעַנְכֶם שִׁלַּחְתִּי בָבֶלָה״, וּ״בְכָל צָרָתָם לוֹ צָר״ (שָׁם סג ט), שֶׁבְּכָל גָּלוּת הוּא קָשֶׁה יוֹתֵר מִגָּלוּת מִצְרַיִם.

אִם רָגִיל לְהִתְאַבֵּל עַל צַעַר הַשְּׁכִינָה, וּבָא עָלָיו צַעַר, חַס וְשָׁלוֹם, יִסְבֹּל הַמַּשָּׂא בְּלֹא חֶשְׁבּוֹן

ב. וּבַזֹּהַר (חֶלֶק ב דַּף ב עַמּוּד ב) אִיתָא[1] ״אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחַאי: מַאן דְּמַרְגִּיל עַצְמוֹ בְּצַעֲרָא דִּשְׁכִינְתָּא אַף עַל גַּב דְּבָא עָלָיו צַעַר, יִסְבֹּל מַשְׂאוֹי הַזֶּה

פִּי ה׳ דִּבֶּר״.

1. פֵּרוּשׁ הַזֹּהַר בִּלְשׁוֹן קֹדֶשׁ: אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן

וְלָא חָיֵישׁ, אֲבָל מַאן דְּלָא מַרְגִּיל עַצְמוֹ בְּצַעֲרָא דִּשְׁכִינְתָּא וְצַעֲרָא דְּיִשְׂרָאֵל, רַק כָּל יוֹמִין הוּא בְּתַפְנוּקִין וְעִדּוּנִין שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה - כֵּיוָן דְּאָתְיָא עָלָיו אֵיזֶה צַעַר, דָּא אִיהוּ צַעַר שְׁלִים. וְעַל דָּא אִצְטְרִיךְ כָּל אֶחָד לְמִבְכֵּי כַּד יִשְׂרָאֵל הֵן בְּצַעֲרָא בְּגָלוּתָא.

ג. ״וְהִנֵּה בְּגָלוּת בָּבֶל הֲוֵי צַעֲרָא שְׁלִים, דַּהֲווֹ יִשְׂרָאֵל בְּתַפְנוּקִין, כְּדִכְתִיב (אֵיכָה ד ב): ״בְּנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים הַמְסֻלָּאִים בַּפָּז״ וְגוֹ׳, וְהַשְׁתָּא הֲווֹ נָחֲתִין בְּגָלוּתָא וְרַחֲמִים עַל צַוְּארֵיהוֹן וִידֵיהוֹן מְהֲדְקִין לַאֲחוֹרֵיהֶן, וְכַד הֲווֹ אָזְלִין בְּגָלוּתָא, קְרָא קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָל פָּמַלְיָא דִּילֵיהּ וְאָמַר: לָמָּה בָּנַי בְּגָלוּתָא וְאַתּוּן הָכָא?! קוּמוּ חוּתוּ כֻּלְכוֹן, וַאֲנָא עִמְכוֹן, הֲדָא הוּא דִּכְתִיב (יְשַׁעְיָה מג יד): ״כֹּה אָמַר ה׳ לְמַעַנְכֶם שִׁלַּחְתִּי בָבֶלָה וְהוֹרַדְתִּי בָרִיחִים כֻּלָּם״, מַאן ״בָּרִיחִים״? אִלֵּין כָּל רְתִיכִין וּמַשְׁרְיָן עִלָּאִין, וְכַד נְחַתוּ, אִתְפַּתְּחוּ וּשְׁרִיאַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ עַל יְחֶזְקֵאל הַנָּבִיא, אָמַר לְהוֹ לְיִשְׂרָאֵל: הָא מָאריכוֹן הָכָא, וְכָל חֵילָא דִּשְׁמַיָּא וּרְתִיכוֹי, דְּאָתוּ לָדוּר עִמְכוֹן. וְלָא הֵימְנוּהוּ יִשְׂרָאֵל, עַד דַּאֲמַר לְהוּ יְחֶזְקֵאל כָּל מַה דַּחֲמֵי בִּנְבוּאָה, שֶׁנֶּאֱמַר (יְחֶזְקֵאל א ד): ״וָאֵרֶא וְהִנֵּה רוּחַ״ וְגוֹ׳, אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחַאי: בְּהַאי שַׁעְתָּא חֲדוֹ יִשְׂרָאֵל חֶדְוָתָא שְׁלֵמָה, שֶׁרָאוּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּא עִמְּהוֹן. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ, עַיֵּן שָׁם פָּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית.

וְהִנֵּה בְּכָל דּוֹר יֵשׁ צַדִּיקִים שֶׁמְּקַבְּלִים עֲלֵיהֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה לְמִסֹּר נַפְשָׁם עַל קְדֻשַּׁת הַשֵּׁם, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה (זֹהַר שָׁם דַּף ה עַמּוּד ב): ״אִלְמָלֵי יוֹדְעִים בֶּן יוֹחַאי: מִי שֶׁמְּרַגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְהִצְטַעֵר בְּצַעַר הַשְּׁכִינָה - אַף עַל פִּי שֶׁבָּא עָלָיו צַעַר, יִסְבֹּל הַמַּשָּׂא הַזֶּה וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְדָאגָ. אֲבָל מִי שֶׁאֵינוֹ רָגִיל לְהִצְטַעֵר בְּצַעַר הַשְּׁכִינָה וְצַעֲרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, רַק כָּל יָמָיו הֵם בְּתַעֲנוּגִים וּמַעֲדַנִּים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, כֵּיוָן שֶׁמַּגִּיעַ אֵלָיו אֵיזֶה צַעַר, זֶה הוּא צַעַר הַשָּׁלֵם, וְעַל זֶה צָרִיךְ כָּל אֶחָד לִבְכּוֹת כְּשֶׁיִּשְׂרָאֵל הֵם בְּצַעַר הַגָּלוּת.

ח. פֵּרוּשׁ הַזֹּהַר בְּלָשׁוֹן קֹדֶשׁ: וְהִנֵּה בְּגָלוּת בָּבֶל הָיָה צַעַר שָׁלֵם, שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַגָּלוּת מִתְעַדְּנִים בְּתַעֲנוּגִים, כְּדִכְתִיב: ״בְּנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים הַמְסֻלָּאִים בַּפָּז״ וְגוֹ׳, וְעַכְשָׁו הֵם יוֹרְדִים לַגָּלוּת וְרַחֲמִים עַל צַוְּארֵיהֶם וִידֵיהֶם מְהֻדָּקִים לַאֲחוֹרֵיהֶם. וּכְשֶׁהָיוּ הוֹלְכִים בַּגָּלוּת, קָרָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְכָל פָּמַלְיָא שֶׁלּוֹ וְאָמַר: ״לָמָּה בָּנַי בַּגָּלוּת וְאַתֶּם כָּאן?! קוּמוּ רְדוּ כֻּלְּכֶם לְבָבֶל, וַאֲנִי עִמָּכֶם!״ זֶהוּ שֶׁכָּתוּב: ״כֹּה אָמַר ה׳ לְמַעַנְכֶם שִׁלַּחְתִּי בָבֶלָה וְהוֹרַדְתִּי בָרִיחִים כֻּלָּם״ , מִי הֵם ״בָּרִיחִים״? אֵלּוּ כָּל הַמֶּרְכָּבוֹת וְהַמַּחֲנוֹת הָעֶלְיוֹנוֹת, וּבְשָׁעָה שֶׁיָּרְדוּ לְבָבֶל, נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שָׁרְתָה עַל יְחֶזְקֵאל הַנָּבִיא, וְאָמַר יְחֶזְקֵאל לְיִשְׂרָאֵל: ״הֲרֵי אֲדוֹנְכֶם כָּאן, וְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם וּמַרְכְּבוֹתָיו, שֶׁהִגִּיעוּ לָדוּר עִמָּכֶם״. וְלֹא הֶאֱמִינוּ לוֹ יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁסִּפֵּר לָהֶם יְחֶזְקֵאל כָּל מַה שֶּׁרָאָה בִּנְבוּאָה, שֶׁכָּתוּב: ״וָאֵרֶא וְהִנֵּה רוּחַ״ וְגוֹ׳, אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחַאי: ״בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שָׂמְחוּ יִשְׂרָאֵל שִׂמְחָה שְׁלֵמָה, כֵּיוָן שֶׁרָאוּ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נִמְצָא עִמָּהֶם״.

ט. פֵּרוּשׁ הַזֹּהַר בְּלָשׁוֹן קֹדֶשׁ: אִלּוּ עַם יִשְׂרָאֵל הָיָה יוֹדֵעַ עַד כַּמָּה חֲבִיבִים הֵם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְעַד כַּמָּה אַהֲבָתוֹ עֲלֵיהֶם - הָיוּ

יִשְׂרָאֵל חֲבִיבוּתָא דְּיִשְׂרָאֵל, דְּרָחֵים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יָתְהוֹן, חֲוֵי שׁוֹאֲגִים כִּכְפִירִים לְרַדֵּף אַחֲרָיו.

עַל כֵּן צָרִיךְ כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל עָלָיו עֹל הַגָּלוּת בְּאַהֲבָה וּבְחִבָּה, וּבְפָרָט בַּגָּלוּת הַמַּר הַזֶּה אֲשֶׁר כַּמָּה נְפָשׁוֹת הָיוּ יוֹשְׁבִים בְּבֵיתָם וְאֵינָם יוֹדְעִים דְּבַר מָה, וּפִתְאוֹם בָּא עֲלֵיהֶם עֲלִילוֹת שְׁקָרִים מַה שֶּׁמַּעֲלִילִין עֲלֵיהֶם עֲלִילוֹת שֶׁקֶר, וְנִלְקָח הָאִישׁ מֵאִשְׁתּוֹ וּמִבָּנָיו וּבְנוֹתָיו וּמִבֵּית אָבִיו, וְנִשְׁלָךְ לְמָקוֹם אֹפֶל בֵּין נְחָשִׁים וְעַקְרַבִּים, וְהָאֻמָּה הָרְשָׁעָה מַעֲמִידִין עֲדוּת שְׁקָרִים לְהָעִיד, וְיוֹשְׁבֵי מִשְׁפָּט מְצַוִּים לָדוּן אֶת הַיְּהוּדִים בְּעִנּוּיִים קָשִׁים וּמָרִים, וְאִשְׁתּוֹ וּבָנָיו כְּשֶׁהֵן שׁוֹמְעִין אֶת הַצַּעַר, אֲזַי בּוֹכִים וְצוֹעֲקִים אֶל ה׳ וְאֶל הַקָּהָל, אוּלַי יוּכְלוּ בְּהִשְׁתַּדְּלוּת לִפְטֹר אֶת הַתְּפוּסִים, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, עַם קָדוֹשׁ הֵם, זֶרַע רַחֲמָנִים - פּוֹשְׁטִין אֶת מַלְבּוּשֵׁיהֶם וְנוֹתְנִים מָעוֹת לִפְדּוּת נַפְשׁוֹת הָאֻבְיוֹנִים מִמִּיתָה קָשָׁה וַחֲמוּרָה, וְלִפְעָמִים כָּל הוֹן לֹא יוֹעִיל, וְכָל הָעָם בּוֹכִים לְמִשְׁפְּחוֹתָם בְּשָׁמְעָם מִשְׁפָּט הֶחָמוּר וְהָעִנּוּיִים הַקָּשִׁים, בִּשְׂרֵפַת גְּפְרִית וָאֵשׁ עַל לִבָּם שֶׁל קְדוֹשִׁים, וְקֹדֶם הַמִּיתָה מְעַנִּין אוֹתָן בְּמַסְמְרוֹת תְּקוּעִים תַּחַת הַצִּפָּרְנַיִם וּמְנַעֲלִים שֶׁל בַּרְזֶל. אוֹי ! מִי יוּכַל לְסַפֵּר גֹּדֶל הָעִנּוּיִים ! וְלִפְעָמִים חוֹתְכִין הַלָּשׁוֹן מֵאֲחוֹרֵי הַצַּוָּאר וְחוֹתְכִין הַבְּרִית קֹדֶשׁ בְּעוֹדֶנּוּ בַּחַיִּים, וְאַחַר כְּךָ חוֹתְכִין הַבֶּטֶן וְלוֹקְחִין הַלֵּב וְהַכָּבֵד וְהָרֵאָה, וְאַחַר כָּךְ חוֹתְכִין אוֹתוֹ לְדַ׳ חֲלָקִים, וְאַף עַל פִּי כֵן הַקְּדוֹשִׁים סוֹבְלִין יִסּוּרִים כָּאֵלּוּ, וְאַף עַל פִּי כֵן אֵינָם רוֹצִים לְהָמִיר דָּתָם. וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נוֹטֵל הַצְּוָרָה מִן הַקְּדוֹשִׁים וְנוֹתֵן בְּתוֹךְ הַפּוּרְפִּירָא שֶׁלּוֹ, כְּדֵי שֶׁיִּנָּקֵם לֶעָתִיד נְקֻמַת דַּם עֲבָדָיו הַשָּׁפוּךְ בְּחִנָּם, שֶׁנּוֹטְלִין הָאֻמּוֹת הַנְּשָׁמוֹת מִן הַקְּדוֹשִׁים בַּעֲלִילוֹת שְׁקָרִים.

וְעַל כָּל הַצַּעַר הַזֶּה יִדְווּ כָּל הַדָּוִים, וְכָל בַּר יִשְׂרָאֵל מְחֻיָּב לְקַבֵּל עָלָיו בְּאַהֲבָה, בְּאֹם שֶׁיְּזַדְּמֵן לוֹ, חַס וְשָׁלוֹם, סִבָּה כָּזוֹ, וְעַל צַעַר כָּזֶה הַשְּׁכִינָה מְיֻלֶּלֶת, וְכָל הָעוֹלָמוֹת שֶׁל מַעְלָה מְלֵאִים בְּכִיּוֹת וַאֲנָחוֹת עַל נַפְשׁוֹת הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהֵן דֶּגְמַת קָרְבָּן לַה׳ וְרֵיחַ נִיחוֹחַ, בַּאֲשֶׁר שֶׁהֵן מְיַחֲדִים אֶת לִבָּם לַאֲבִיהֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם וּמוֹסְרִים עַצְמָם עַל קְדֻשַּׁת שְׁמוֹ הַגָּדוֹל לְיִחוּד הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵּיהּ.

וְתֵדַע, דְּאִיתָא בַּזֹּהַר, פָּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית (דַּף לח עַמּוּד ב), כִּי בַּהֵיכָל הָרְבִיעִי מִשְׁבְּעָה הֵיכָלוֹת דִּלְמַעְלָה, שָׁם יוֹשְׁבִין אֲבֵלֵי צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם וְכָל הַהֲרוּגִים שֶׁמָּסְרוּ נַפְשָׁם עַל קְדֻשַּׁת הַשֵּׁם, וּבַהֵיכָל הַשֵּׁנִי יֵשׁ מְחִיצָה לְהַקָּדוֹשׁ

שׁוֹאֲגִים כַּאֲרָיוֹת לִרְדֹּף אַחֲרָיו, וְהֵיוּ רָצִים אַחֲרֵי קִיּוּם הַמִּצְווֹת וּמוֹסְרִים נַפְשָׁם לִשְׁמֹר דְּרָכָיו.

בָּרוּךְ הוּא וְלַמָּשִׁיחַ, וְשָׁם יֵשׁ בְּכִיָּה גְּדוֹלָה עַל חֻרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם וַהֲרִיגַת הַצַּדִּיקִים, וּמְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ נָחֵית [פֵּרוּשׁ: יוֹרֵד] לַהֵיכָל הָרְבִיעִי, וְשָׁם מַתְחִיל לְהַזְכִּיר בִּפְרוֹטְרוֹט כָּל הַקְּדוֹשִׁים שֶׁמָּסְרוּ נַפְשָׁם לָמוּת עַל קְדֻשַּׁת הַשֵּׁם, וּמַתְחִיל מָשִׁיחַ לִבְכּוֹת בִּבְכִיָּה גְּדוֹלָה, וּמִתְקַבְּצִין שָׁם כָּל נְשִׂיאִים מִזֶּרַע בֵּית דָּוִד וְאוֹחֲזִין אוֹתוֹ וּמְנַחֲמִין אוֹתוֹ, וְהוּא מַתְחִיל לִבְכּוֹת עוֹד פַּעַם שֵׁנִית בְּקוֹל גָּדוֹל. יוְהַהוּא קָלָא סָלֵיק לְמַעְלָה לְמַעְלָה וּמִתְעַכֵּב שָׁם עַד רֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְאָז נָחֵית הַהוּא קָלָא, וְנָחֲתִין עִמֵּיהּ כַּמָּה נְהוֹרִין דִּמְאִירִין לְכָל הַהֵיכָלוֹת, וְהַרְבֵּה מִינֵי רְפוּאוֹת יוֹרְדִים עִם הַקּוֹל לָהַנֵּי קָטוֹלִין וּבְנֵי מַרְעִין וּמַכְאוֹבִין דְּסָבְלֵי יִסּוּרִים. וּכְדֵין לָבֵישׁ מָשִׁיחַ הַאי פּוֹרְפִּירָא, דַּחֲקִיקִין וּרְשִׁימִין תַּמָּן כָּל אִלֵּין קָטוֹלִין, וְסָלֵיק עִם הַאי פּוֹרְפִּירָא לְמֵידָן יַת הָרַצְחָנִים וְהַגַּזְלָנִים, וְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זָמִין לְמִלְבַּשׁ הַהוּא לְבוּשָׁא דְּפוֹרְפִּירָא לֶעָתִיד, דִּכְתִיב (תְּהִלִּים קי ו): "יָדִין בַּגּוֹיִם מָלֵא גְוִיּוֹת". עַד דִּי אָתֵא וְנָחֵים לוֹן וְנָחֲתִין עִמֵּיהּ נְהוֹרִין וְעִדּוּנִים, וְכַמָּה מַלְאָכִים וּרְתִיכִין עִמֵּיהּ, וְכָל מַלְאָךְ עָתִיד לִלְבֹּשׁ כְּמוֹ הַאי פּוֹרְפִּירָא, דְּאִית בְּהוֹן דְּיוֹקְנָא דַּהֲרוּגִין, וְאַחַר כָּךְ הוֹלֵךְ מָשִׁיחַ עִם רַבִּי עֲקִיבָא וַחֲבֵרָיו לַאֲתַר דְּאֵין עַיִן יוּכַל לִרְאוֹת זוּלַת אֱלֹהִים, וְתַמָּן מַרְאֶה לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא גֹּדֶל הַשָּׂכָר שֶׁל הַקְּדוֹשִׁים שֶׁמָּסְרוּ נַפְשָׁם - וּמָשִׁיחַ מְקַבֵּל תַּנְחוּמִין. עַל כֵּן רָאוּי לְכָל אִישׁ מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל לְהִתְאוֹנֵן וְלִבְכּוֹת עַל גֹּדֶל הַחֻרְבָּן וְעַל גֹּדֶל עֹל הַגָּלוּת.

הַמִּתְאַבֵּל עַל חֻרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ יִזְכֶּה לִרְאוֹת בְּנֶחָמַת יִשְׂרָאֵל

ד. וּמַה מְּאֹד יָפֶה לְכָל אִישׁ לְהִתְאַבֵּל וּלְהִתְפַּלֵּל עַל הָאָרֶץ בְּעָפָר וָאֵפֶר, וּבִפְרָט מִיּוֹם י״ז בְּתַמּוּז וְאֵילָךְ, שֶׁהֵן יְמֵי הָאֲבֵלוּת, שֶׁצְּרִיכִים אָנוּ לְהִתְאַבֵּל וּמִכָּל שֶׁכֵּן בַּיּוֹם שֶׁל תִּשְׁעָה בְּאָב, שֶׁהוּא יוֹם מְבוּכָה וְיוֹם צַעַר. וּבַעֲווֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, רָאִיתִי מִכְשׁוֹל גָּדוֹל בְּרֹב מְדִינוֹת, שֶׁבָּאִים אֲנָשִׁים לְבֵית

י. פֵּרוּשׁ הַזֹּהַר בְּלָשׁוֹן קֹדֶשׁ: וְאוֹתוֹ הַקּוֹל עוֹלֶה לְמַעְלָה לְמַעְלָה וּמִתְעַכֵּב שָׁם עַד רֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְאָז יוֹרֵד הַקּוֹל, וְיוֹרְדִים עִמּוֹ כַּמָּה אוֹרוֹת שֶׁמְּאִירִים לְכָל הַהֵיכָלוֹת, וְהַרְבֵּה מִינֵי רְפוּאוֹת יוֹרְדִים עִם הַקּוֹל לַהֲרוּגִים עַל קְדֻשַּׁת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ וְעַל הַחוֹלִים וְעַל בַּעֲלֵי הַיִּסּוּרִים. אָז לוֹבֵשׁ הַמָּשִׁיחַ אֶת הַבֶּגֶד, שֶׁחֲקוּקִים וּרְשׁוּמִים עָלָיו הַהֲרוּגִים עַל קְדֻשַּׁת הַשֵּׁם, וְעוֹלֶה עִם הַבֶּגֶד לָדוּן אֶת הָרוֹצְחִים וְהַגַּזְלָנִים, וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עָתִיד לִלְבֹּשׁ הַבֶּגֶד לֶעָתִיד לָבוֹא, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "יָדִין בַּגּוֹיִם מָלֵא גְוִיּוֹת". עַד שֶׁהַמָּשִׁיחַ בָּא וּמְנַחֵם אֶת נִשְׁמוֹת הַהֲרוּגִים, וְיוֹרְדִים עִמּוֹ אוֹרוֹת וְתַעֲנוּגִים, וְכַמָּה מַלְאָכִים וּמֶרְכָּבוֹת עִמּוֹ, וְכָל מַלְאָךְ עָתִיד לִלְבֹּשׁ כְּמוֹ הַבֶּגֶד הַזֶּה, שֶׁיֵּשׁ עָלָיו צוּרוֹת הַהֲרוּגִים, וְאַחַר כָּךְ הוֹלֵךְ מָשִׁיחַ עִם רַבִּי עֲקִיבָא וַחֲבֵרָיו לִמְקוֹם שֶׁהָעַיִן אֵינָהּ יְכוֹלָה לִרְאוֹת רַק הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְשָׁם מַרְאֶה לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא גֹּדֶל הַשָּׂכָר שֶׁל הַקְּדוֹשִׁים שֶׁמָּסְרוּ נַפְשָׁם - וּמָשִׁיחַ מְקַבֵּל תַּנְחוּמִים.

הַכְּנֶסֶת, וְלֹא דַּי שֶׁאֵין אוֹמְרִים קִינוֹת בִּבְכִי וּבְקוֹל מַר, אֶלָּא עוֹסְקִים בִּשְׂחוֹק וְקַלּוּת רֹאשׁ וּשְׂמֵחִים וְשׂוֹחֲקִים בְּפֶה מָלֵא, כְּאִלּוּ הֵם שְׂמֵחִים בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה, וְאֵין זוֹכְרִים אַחֲרִיתָם שֶׁיִּהְיֶה מָרָה, וְעָנְשָׁם גָּדוֹל, וְכָל אוֹתָן הָאֲנָשִׁים לֹא יִזְכּוּ לִרְאוֹת בְּנֶחָמוֹת יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁיָּבוֹא מְשִׁיחֵנוּ. וְעַל הָרַבָּנִים וּפַרְנְסֵי הַדּוֹר וְדַיָּנֵי יִשְׂרָאֵל מֻטָּל עֲלֵיהֶם לִמְחוֹת בִּידֵי פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, הַשְּׂמֵחִים אֶל גִּיל בְּיוֹם צָרָה וּמְבוּכָה, וּצְרִיכִין לִקְנֹס אוֹתָם בְּקְנָסוֹת וּרְאוּיִין לְהַחֲרִים אוֹתָם. אֲבָל מִי שֶׁמִּתְאַבֵּל תָּמִיד עַל הַחָרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וַאֲרִיכוּת הַגָּלוּת וּמְצַעֵר עַצְמוֹ בְּצַעֲרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל - יִזְכֶּה לִרְאוֹת הַנֶּחָמָה בְּבִיאַת מְשִׁיחֵנוּ וְלִרְאוֹת קְנָאַת ה׳ צְבָאוֹת וְלִשְׂמֹחַ בְּבִנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכָּתוּב (יְשַׁעְיָה סו י): ״שִׂישׂוּ אִתָּהּ מָשׂוֹשׂ כָּל הַמִּתְאַבְּלִים עָלֶיהָ״, אָמֵן, מוֹרִי וְרַבִּי מוֹרֵנוּ הָרַב רַבִּי יוֹסֵף זַ״ל.

פֶּרֶק י״א

חלק ההנהגה של תיקון חצות

תיקון חצות הוא מנהג לקום בחצות הלילה להתאבל על חורבן בית המקדש. השם ניתן לו על שם הזמן שיש לאמרו על פי ההלכה בחצות הלילה.

חז״ל אמרו שראוי לכל יהודי להיצר תמיד על חורבן בית המקדש אולם ישנה חובה מינימלית על כל אדם להזכיר החורבן בכל מיני מקומות על פי הפסוקים ״אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי״, מכאן למדו למצא זמן מיוחד להזכיר החורבן דוגמת תיקון חצות, וכן חיוב בכל שמחה להזכיר חורבן ירושלים דוגמת ששוברים כוס בחתונות. - זה לפי פשט הדברים, אך לפי סודם של דברים בוודאי בעת זו, זה הזמן להשתתף עם צער הקב״ה באותה עת ששואג על נווהו.

איתא בטור אורח חיים סימן א׳ ישכים קודם אור הבוקר לקום להתחנן לפני בוראו... וטוב למי שמקדים, שיכוין לשעות שמשתנות המשמרות, שהן בשליש הלילה, ולסוף שני שלישי הלילה, ולסוף הלילה, שבאלו הזמנים הקב״ה נזכר לחורבן הבית ופיזור ישראל בין אומות העולם, והתפילה שיתפלל אדם באותה שעה על החורבן והפיזור רצוייה וקרובה להתקבל. ויפיל תחינתו לפני המקום, אחד המרבה ואחד הממעיט

ובלבד שיכוין לבו בתחנוניו, כי טוב מעט בכוונה מהרבות בהם שלא בכוונה. - תיקון חצות ניתן לעשותו יחיד, ללא מנין, בשעת חצות, מתיישבים על הארץ, (ופורסים בד או שמיכה לחצוץ בינו לרצפה) חולצים מנעלים, וקוראים מספר פרקי תהילים תפילות וקינות: קודם אומרים את הוידוי לאחר מכן קוראים את מזמור קל"ז "על נהרות בבל" ומזמור ע"ט "מזמור לאסף" ואומרים את פרק ה' במגילת איכה, "זכור ה' מה היה לנו". אחרי כן אומרים קינות, עדה עדה כפי מנהגה, ולסיום אומרים את פסוק "התנערי מעפר קומי" וגו'. התיקון כולל את תיקון רחל שזה בכי וצער על החורבן ואת תיקון לאה - תהילים לשם בניית הבית.

רבי נחמן מברסלב חידש שדווקא ככל שהדורות נמוכים יותר (דורותנו אנו) כך ערך הקימה בחצות ותיקון חצות גדל, וגדול פעולו בשמים לעין ערוך, כי דוקא אדם השפל הוא זה שיכול להיכנס למקום הנמוך ולגאול משם את ניצוצי הקדושה.

פֶּרֶק י"ב

סדר תיקון חצות מאדמו"ר הזקן

ואחר הדברים והאמת האלה, כל החיל אשר נגע יראת ה' בלבם, יסירו מסוה הבושה, ויתאספו אגודות אגודות, עשרה או פחות, או אפילו ביחידות, ויעשו כסדר תיקון חצות הנדפס בסידורים. והנה הגם שהזמן המובחר הוא בחצות האמיתי דוקא (דלא כמגן אברהם), אף על פי כן אין זה לעכב, אלא תחלת זמנה היא מתחלת האשמורה התיכונה, כמ"ש בזוהר פ' ויקהל, שהן שתי שעות לפני חצות האמיתי, בקיץ ובחורף, וסוף זמנה נמשך עד אור היום, למי שלא היה יכול להקדים, כמ"ש בפרי עץ חיים, ולשומעים יונעם, ותבא עליהם ברכת חז"ל, שכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה לעתיד, דכתיב: (ישעיה פרק סו י-יא) "שִׂמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָהּ כָּל אֹהֲבֶיהָ שִׂישׂוּ אִתָּהּ מָשׂוֹשׂ כָּל הַמִּתְאַבְּלִים עָלֶיהָ. לְמַעַן תִּינְקוּ וּשְׂבַעְתֶּם מִשַּׁד תַּנְחֻמֶיהָ לְמַעַן תָּמְצוּ וְהִתְעַנַּגְתֶּם מִזִּיז כְּבוֹדָהּ", אמן כן יהי רצון.

וכה יעשה: ישב על הארץ אצל המזוזה שבפתח ורגליו יחפים ממנעל ויתן אפר מקלה על מצחו במקום הנחת תפילין ובשומו האפר יאמר: (ישעיה פרק סא ג) "לָשׂוּם לַאֲבֵלֵי צִיּוֹן לָתֵת לָהֶם פְּאֵר תַּחַת אֵפֶר שֶׁמֶן שָׂשׂוֹן תַּחַת אֵבֶל מַעֲטֵה תְהִלָּה תַּחַת רוּחַ כֵּהָה וְקָרְא לָהֶם אֵילֵי הַצֶּדֶק מַטַּע יְדֹוָד לְהִתְפָּאֵר".

פֶּרֶק י"ג - הלכות תיקון חצות מהבן איש חי

בספר בן איש חי פרשת וישלח שנה ראשונה (אות ב-ד) וז"ל: הקם בחצות לילה ולמד תורה ולא היה יכול ללמוד עד אור הבוקר דמוכרח לישן, מכל מקום ישתדל לקום אחר שינתו, **מעט קודם עמוד השחר לעסוק בתורה, כדי לחבר הלילה עם היום בעסק התורה**, וכאשר מפורש בדברי רבינו האר"י ז"ל בשער הכונות, שצריך האדם להיות ניעור בחצות לילה, ויקרא תיקון חצות ויעסוק בתורה, ואם אינו יכול להיות ניעור כל חצות אחרונה של הלילה, אין הכי נמי יחזור לקום כמו חצי שעה קודם עלות השחר לעסוק בתורה, וזה שנאמר "אעירה שחר" אני מעורר השחר, **דהעיקר הוא שיהא נעור בעת עמוד השחר, וחבור זה של לילה ויום יזהר בו גם בערב בסוף היום עם הלילה בעסק התורה.**

ירא שמים יהא זריז ונשכר, שיקדים לבדוק נקביו קודם עלות השחר, באופן שלא יחבר לילה ויום בהיותו בבית הכסא, וצריך שישים עין השגחתו בדבר זה להזהר בו, ומי שהוא ניעור כל הלילה שעשה תיקון כרת או ליל שבועות והושענא רבא, שכתבנו שיברך ברכות השחר אחר חצות לילה, ורק ברכת התורה יברך אחר עלות השחר, ואם הוא מסופק בעליית השחר שאינו יודע אם עלה או לאו, יזהר באותם רגעים שהוא מסתפק בהם, לומר בהם פיוטים שירות ותשבחות ולא יהיה יושב ושותק:

זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית

זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית, הוא אחר י"ב שעות מחצות היום כשהחמה בראש כל אדם שאז הוא חצות היום בודאי, וכמ"ש רבינו הרש"ש ז"ל בנהר שלום, והנה נודע מ"ש הרב בית דוד ז"ל בסי' ל"ו, דהנץ החמה דארז"ל בכמה דברים של מצות ק"ש ותפלה אינו כשנראה לנו, זריחת חמה בארץ, אלא הוא שעה אחת קודם שתעלה השמש על הארץ ותראה לנו, והביא ראיות על זה יע"ש... אמנם עם כל זה בענין תיקון חצות אין הולכים כאשר תתראה לנו זריחתה בארץ, והמדקדק על עצמו להיות ניעור בנקודת חצות, יזהר גם לפי סברת בית דוד ז"ל, וכן המדקדק בעונה אחר חצות, די לנו ללכת אחר סברת בית דוד ז"ל, ושמעתי שגם החסידים בעה"ק ירושלים תוב"ב אין הולכים בתיקון חצות אחר סברת בית דוד, אלא חושבין מזריחת השמש על הארץ, עכל"ק.

פרק יד

בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום

בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום.

ואומרים את סדר תיקון רחל, שתוכנו קינות וצער על חורבן ביהמ״ק. ויתן אל לבו הגלות, ובפרט גלות השכינה אשר היא שוכנת בעפר, וכמו שאמרה השכינה הקדושה למרן השו״ע: זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי, ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות וכו׳. ואילו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם ולא שחוק בפיכם, בזכרכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר. ע״כ. ואמנם המנהג לומר תיקון חצות אחר חצות היום רק בבין המצרים, אבל בשאר ימות השנה לא נהגו לומר תיקון חצות אלא אחר חצות לילה. - לכתחלה טוב לומר תיקון לאה קודם עמוד השחר, ומכל מקום מותר לומר תיקון לאה גם אחר עמוד השחר, שאינם אלא מזמורים. אבל תיקון רחל אין לומר אחר שעלה עמוד השחר. (שו״ע ופוסקים - שו״ת אשיב מבשן)

פרק טו

תיקון רחל ותיקון לאה

תיקון חצות נחלק לב׳ חלקים, הראשון נקרא תיקון רחל, והשני נקרא תיקון לאה. **תיקון רחל מדבר על עניני החורבן, ותיקון לאה הוא בעיקר פרקי שבח בקשה והודאה להשי״ת.** ברוב לילות השנה אומרים תיקון רחל, ולאחר מכן אומרים תיקון לאה. אולם יש זמנים שבהם אומרים רק תיקון לאה, ואין אומרים תיקון רחל, שאין להזכיר בהם צער [ועוד טעמים על פי הסוד]. ואלו הם הימים שאין אומרים בהם תיקון רחל: ראש חודש [ובער״ח אחר המולד, אף שמתוודים באותו יום], ומראש השנה עד שמיני עצרת, ימי החנוכה, ימי הפורים, כל חודש ניסן, וכל ימי העומר. [אף שמתוודים בימי העומר]. ויש זמנים שאין אומרים בהם לא תיקון רחל ולא תיקון לאה, ואלו הם: ליל שבת, ליל יום טוב, פסח, שבועות, סוכות, שמחת תורה, חול המועד פסח, לילי ראש השנה, וליל יום הכפורים. אבל בחול המועד סוכות אומרים תיקון לאה.

בליל תשעה באב אומרים בו רק תיקון רחל, ואין אומרים בו תיקון לאה, לפי שאסור לקרוא בתורה ביום זה. אבל תיקון רחל אומרים, מפני שעוסק בעניני החרבן. [ואמנם יש חיוב ללמוד תורה ביום תשעה באב, או בימי אבלות, ודלא כמי שאומר שאין חיוב ללמוד בימי האבל, או בתשעה באב, ורק אם ירצה ללמוד ילמד דברים הרעים, שמדברי הפוסקים משמע שגם בימים אלה יש חיוב ללמוד תורה] (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

בכמה מקומות נוהגים לומר וידוי קודם אמירת תיקון חצות

בכמה מקומות נוהגים לומר וידוי קודם אמירת תיקון חצות, וכן מנהגינו. אמנם אם אומרים את התיקון חצות סמוך לתפלת מנחה, אין ראוי לומר וידוי קודם התיקון, אחר שאומרים וידוי במנחה. וכן אם אומר את התיקון חצות סמוך לוידוי שאמר בקריאת שמע שעל המטה, לא יאמר עוד הפעם וידוי. וכן בחודש אלול ובעשרת ימי תשובה שאומרים בהם סליחות, ואומרים וידוי בתוך הסליחות, לא יאמרו הוידוי קודם תיקון חצות. [כשאומרים התיקון חצות סמוך לסליחות]. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

אם אי אפשר לו לקום בחצות, יתגבר על כל פנים לקום קודם עמוד השחר

אם אפשר לו להשכים ולקום בחצות הלילה לעשות אז תיקון חצות, מה טוב, כמו שנאמר: "קומי רוני בלילה לראש אשמורות" וגו' (איכה ב יט) וכמו שהקב"ה מקונן בעת ההיא, שנאמר: "ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נוהו" (ירמיהו כה ל), ואומר: "אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האומות" (ברכות ג א) ואם אי אפשר לו לקום בחצות, יתגבר על כל פנים לקום קודם עמוד השחר, וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום: "אעירה שחר" (תהלים מט קח ג) אני מעורר את השחר ואין השחר מעורר אותי. וגם לאחר חצות הלילה יכול לעשות תיקון חצות. ונהגו ישראל הקדושים תיכף לאחר תיקון חצות לומר פתח אליהו הנביא זכור לטוב (שהוא מתיקוני זוהר), כי הזמן מסוגל לכך ושערי שמים פתוחים (ועיין ספר סגולת פתח אליהו), ואחר כך יעסוק בתורה, איש איש כפי יכולתו. במשניות ובזוהר ועל ידי זה זוכה לנשמה. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום

תנא רבי חייא: כל העוסק בתורה בלילה, שכינה כנגדו, שנאמר: "קומי רוני בלילה לראש אשמורות שפכי כמים לבך נכח פני ה'" (איכה ב יט). פירוש, שהשכינה היא אז כנגדך. ואמרו חז"ל (חגיגה דף יב ע"ב): אמר ריש לקיש כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום, שנאמר: "יומם יצוה ה' חסדו", ומה טעם יומם יצוה ה' חסדו, משום "ובלילה שירה עמי", ואיכא דאמרי אמר ריש לקיש **כל העוסק בתורה בעולם הזה שהוא דומה ללילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד לעולם הבא** שהוא דומה ליום שנאמר יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

פרק טז

ענין בֵּין הַמְּצָרִים - לבכות בכייה ממש על חורבן הבית

כתב האר"י ז"ל ב"שער הכוונות" "ענין בֵּין הַמְּצָרִים והם עשרים ואחת ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב. מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכייה ממש על חורבן הבית. וטעם היות זה אחר חצות היום הוא כי אז הוא התעוררות הדינין בסוד "כי ינטו צללי ערב" אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום, **ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם.** - וענייַן (תיקון חצות של) חצות הלילה אין צורך להזכירו כי אפילו בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן, ומכל שכן בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכייה. ועליו **נאמר** (ישעיה סו י) "שִׂמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָהּ כָּל אֹהֲבֶיהָ, שִׂישׂוּ אִתָּהּ מָשׂוֹשׂ כָּל הַמִּתְאַבְּלִים עָלֶיהָ", עכ"ל.

פרק יז

תיקון חצות מציל מאסונות ומשמד רח"ל

תיקון חצות של ח"ר יהודה פתיה ע"ה: מו"ר הרב שליט"א מספר שבתקופה שהגרמנים הארורים ניסו להיכנס לארץ ישראל דרך מצרים, כבר נודעו ברבים המעשים הנוראיים שלהם במחנות ההשמדה.

יצא פעם האדמו"ר מגור "האמרי אמת" זצוק"ל לרחובות ירושלים בלילה, מרוב צער על הצרות התוכפות את עם ישראל. זימן לו הקב"ה לשמוע בכיות נוראות מבית הכנסת עזרא הסופר בירושלים. נכנס לשם וראה את חכם רבי יהודה פתיה זצוק"ל יושב על הרצפה בתיקון חצות ובוכה בדמעות שליש על חורבן הבית, על הריגת הצדיקים ועל גלות השכינה כמו שמתוקן בתיקון חצות. - התבונן האדמו"ר וראה שמתחת מקום מושבו של הרה"ג פתיה זצוק"ל **הניחו תלמידיו שתי כוסות שיאספו את כל הדמעות שנוטפות מעיניו מרוב בכי נורא והיו הכוסות מלאות דמעות.** עמד שם האדמו"ר זצוק"ל והשתומם כשעה חדא. אחר כך עמד ואמר, אילו היו בישראל עוד כמה צדיקים שבוכים כך על חורבן בית המקדש - לא הייתה יכולה להתרחש השואה באירופה. [בנוסח אחר אילו היו עושים כן התלמידי חכמים באיררופא לא היתה קוראת השואה!].

אמר את התיקון על התכריכים והיו ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו

תיקון חצות של הרה"ג סלמאן מוצאפי זצוק"ל: חשיבות מיוחדת יש לאמירת תיקון חצות בימים אלו גם בלילה וגם ביום. בלילה גם תיקון רחל וגם תיקון לאה. וביום רק תיקון רחל. וחשוב מאוד לומר את התיקון **בבכיה מעומק הלב, כשמבינים את עומק הצער של השכינה בחורבן הבית ובגלות**- והיה חכם אחד. חסידא קדישא ופרישא. ח"ר יעקב מוצפי ע"ה שהיה צדיק וחסיד ולא היה עובר עליו לילה בלי תיקון חצות בבכי גדול בדמעות שליש. **וכשהיה אומר את התיקון היה אומר אותו על התכריכים שקנה לעצמו לאחרי מאה ועשרים, והיו התכריכים של הרב ז"ל ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו.** - כשנפטר לבית עולמו באו אנשי החברה קדישא שלא הכירו את מעלתו וראו את התכריכים שלו ולא הבינו את מעלתם וערכם. אמרו לי: לא נקבור אותו עם התכריכים הללו שהם לא של פשתן. אמרתי להם: אפילו הם של כותנה הם חשובים ביותר, כי אין ערך למעלת הדמעות של הצדיק הגדול הזה. בכל אופן תבדקו אותם, בודאי הרב ז"ל לא היה מקמץ במצוות לקנות תכריכים שאינם מהודרים. שלחו אותם לבדיקה ומצאו שהם באמת של פשתן, **רק שמרוב דמעות השתנה צבעם ונראו כמו סוג אחר של אריג.** - אחרי שאנשי החברה קדישה טיפלו בו, התחילו לעכל לאט לאט את המשמעות של התכריכים הקדושים הללו שהם זלזלו בהם בתחילה. הם נפגשו עם הצער

והבכי של הצדיק המיוחד הזה על השכינה הקדושה, ונרעדו. כשסיימו את המלאכה נגש אלי ראש החברה קדישא ובידו מטר אחד של פשתן ממה שהכין הרב לעצמו שנשאר להם מיותר. הוא ביקש רשות לקחת אותו לעצמו להקבר בו אחרי מאה ועשרים, אמרתי לו: עם כל החשיבות, יש הלכה. על פי שולחן ערוך זה שייך לבן שלו שהוא היורש ולא לי. שאל אותו אם יתן לך. כמובן שהבן לא ויתר על דבר כל כך מיוחד של צדיק כל כך עליון.

פרק י"ח

כוח לומדי הזוהר

צְרִיכִים לָדַעַת שֶׁכָּל דָּבָר טוֹב, וּבִפְרָט דָּבָר כָּזֶה שֶׁכָּל הָעוֹלָם וְכָל הַגְּאוּלָה תְּלוּיָה בָּזֶה, יֶשְׁנָן הַרְבֵּה מְנִיעוֹת, אֲבָל עִם רָצוֹן חָזָק יְכוֹלִים לַעֲבֹר עַל הַכֹּל, וְיְכוֹלִים לְהַגִּיעַ לְכָל מַה שֶּׁרוֹצִים בֶּאֱמֶת עִם סִיַּיעְתָּא דִּשְׁמַיָּא, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ "כַּד בָּעֵי בַּר נַשׁ לְאִתְדַּכְיָיא כַּמָּה אִנּוּן דְּמְזַמְנִין לֵיהּ", וְהַפְּרוּשׁ, כַּאֲשֶׁר בֶּן אָדָם רוֹצֶה לְהִטָּהֵר כַּמָּה מַלְאָכִים עוֹזְרִים לוֹ, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹלֵחַ לוֹ מַלְאָכִים קְדוֹשִׁים לְלַוּוֹת אוֹתוֹ וּלְסַיֵּעַ בַּעֲדוֹ. - וְלוֹמְדֵי הַזּוֹהַר נִקְרָאִים מְזַכֵּי הָרַבִּים הֵכִי גְּדוֹלִים בָּעוֹלָם שֶׁהֵם מְטַהֲרִים נִשְׁמָתָם וְנִשְׁמַת כָּלָל יִשְׂרָאֵל, וּמַצִּילִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת בְּרוּחָנִיּוּת וּבְגַשְׁמִיּוּת, בְּוַודַּאי כֹּחָם רַב וְעָצוּם וּבִרְכָתָם עוֹשֶׂה פֵּרוֹת וּתְפִלָּתָם נִשְׁמַעַת.

מורי ורבותי קהל קדוש! עד מתי תהא שכינתא בגלותא? היאך לא נחוס על אבינו שבשמים? - מלך המשיח מתגולל ביסורים ומתחנן אלינו, הוא רוצה לבוא, השם יתברך רוצה לגאלנו, וכל זה תלוי רק בנו!!! - ומה העצה? משה רבינו אליהו הנביא והרשב"י זיע"א נתנו לנו עצה טובה קלה ומועילה מה לעשות לקירוב הגאולה, וכיצד נזכה שיבוא תיכף ומיד. - אחים יקרים! כולנו ביחד יכולים להביא אותו, תיכף ומיד בעזרת השם. **א.** באחדות ואהבת ישראל. **ב.** עלינו להרבות מיליוני שעות תורה. **ג.** ולזכות לכל זה, יכולים רק בלימוד זוהר הקדוש.

בשתי שעות אלו נביא את המשיח!!!

רבותי יש לנו כאן ב"ה קידוש השם גדול ונורא! כולם מתאספים למען הרבות כבוד שמים!!! כאשר כל אחד בכל העולם כולו יתרמו

להאברכים וכשיהיה לנו די כסף ניקח 50 אברכים ונעשה סיום מידי יום ביומו, בעזהי״ת עד שכל אחינו בני ישראל יהיה שותפים למעל הסיום הזוהר העולמי בציון הרשב״י הקדוש במירון עתה מובן איך בזיכוי הרבים לא יבואו לידי חיסרון כי מכפיל את זכויותינו למיליארדי שעות תורה עד אין קץ, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש שהגאולה האחרונה תבוא רק בזכות ובכוח התורה הקדושה, וכתבו המקובלים שהעצה היחידה להינצל ממלחמת גוג ומגוג״א היא, ללמוד תורת הסוד ולימוד הזוהר הקדוש בראשונה, ותיכף ומיד מגיע המשיח.

ביאת המשיח בזכות הזוהר בגימטריא (1434) כמנין לקראת בואו של משיח - [שזוהי ההכנה הטובה ביותר לבואו של המשיח - לימוד הזוהר].

פרק י״ט

כַּמָּה גָּדוֹל חִיּוּב עַל תַּלְמִיד חָכָם לִלְמֹד קַבָּלָה, כִּי גָּדוֹל כֹּחָהּ לְקָרֵב הַגְּאֻלָּה

רַבּוֹתֵינוּ הִפְלִיגוּ בְּשִׁבְחָהּ וְעֶרְכָּהּ שֶׁל תּוֹרָה הַנִּלְמֶדֶת בְּשַׁבָּתוֹת עַל פְּנֵי זוֹ הַנִּלְמֶדֶת בִּימוֹת הַחֹל, כְּלְשׁוֹן הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ סוֹף פָּרָשַׁת ״שְׁלַח לְךָ״ - זַכָּאָה חוּלַקֵיהוֹן דְּכָל אִינּוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרַיְתָא, יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא מִשְּׁאָר יוֹמִין״.

מָרָנָא הָרִי״חַ הַטּוֹב, בְּסִפְרוֹ ״בֶּן אִישׁ חַי״ פָּרָשַׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנִיָּה, כָּתַב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כָּתְבוּ הַמְקֻבָּלִים זַ״ל: דְּגָדוֹל פֹּעַל הֲנַעֲשֶׂה מֵעֹסֶק הַתּוֹרָה

יא. ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש בגימטריא (1679) כמנין **בסוכות תשבו שבעה ימים.** ["וענן ה' עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עיין ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, נינצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים ללמוד את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסק].

לְמוּד **הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ צִילָא דִּמְהֵימְנוּתָא כְּסֻכָּה:** כָּתוּב בְּתִהִלִּים (פֶּרֶק ק״מ ח׳) "ה׳ אֲדֹנָי עֹז יְשׁוּעָתִי סַכֹּתָה לְרֹאשִׁי בְּיוֹם נָשֶׁק". וּבִירוּשַׁלְמִי (יְבָמוֹת דף עח) אָמְרוּ: דָּבָר אַחֵר "בְּיוֹם נָשֶׁק" זֶה נִשְׁקוֹ שֶׁל גּוֹג. וְכָתְבוּ הַמְקֻבָּלִים דְּהַסְכָּכַת שֶׁל הַסֻּכָּה בִּבְחִינַת בִּינָה, הַנֶּקְרֵאת אֵם הַחוֹפֶפֶת עַל הַבָּנִים בְּצִלָּא דִּמְהֵימְנוּתָא, וּכְמוֹ כֵּן הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ שֶׁלְּמוּדוֹ בִּבְחִינַת בִּינָה, נֶחְשָׁב לְסֻכָּה וְצִילָא דִּמְהֵימְנוּתָא, וּמְסַכֵּךְ וּמָגֵן בְּיוֹם נָשֶׁק שֶׁמַּצִּיל מִמִּלְחֶמֶת גּוֹג וּמָגוֹג. (בַּדֵּי עֲרָבוֹת).

בְּיוֹם שַׁבָּת, אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנַּעֲשֶׂה מֵעֵסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחוֹל. עכל״ק. וּבְאוּרוֹ: עַל פִּי מַאֲמַר חֲזַ״ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקָּבָ״ה אֶלֶף שָׁנִים, שֶׁנֶּאֱמַר כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל וְגוֹ׳ – וְשַׁבָּת קוֹדֶשׁ הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא – זֹאת אוֹמֶרֶת, כְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקָּבָ״ה. אִם כֵּן בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ הַכֹּל בְּעֵרֶךְ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשֵּׁי״ת וְיִתְעַלֶּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן, כָּל פְּעֻלָּה קְדוֹשָׁה בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ, עוֹלֶה אֶלֶף יָדוֹת, לְעֵרֶךְ יְמֵי הַחוֹל. (מצא חן במדבר). – רַבֵּנוּ מָרְדְּכַי שַׁרְעַבִּי זי״ע הִתְבַּטֵּא פַּעַם בְּאָזְנֵי מְקָרְבָיו וְאָמַר: ״שָׁעָה שֶׁל לִמּוּד תּוֹרָה עַל דֶּרֶךְ הַפְּשָׁט בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שָׁוֶה לִלְמוֹד שָׁנָה שְׁלֵמָה בְּיוֹם חֹל. וְשָׁעָה אַחַת שֶׁל לִמּוּד זֹהַר וְקַבָּלָה בְּיוֹם חֹל, הִיא כְּמוֹ שָׁנָה שֶׁל לִמּוּד פְּשָׁט בְּיוֹם חֹל. וּפְסַק הגה״ק הַכַּף הַחַיִּים (קנ״ה סקי״ב), דְּלִמּוּד הַזֹּהַר יֵחָשֵׁב לִלְמוּד הַקַּבָּלָה. – וּכְבָר דִּבֵּר בְּקָדְשׁוֹ מַהֲר״ש בּוּזַגְלוֹ זי״ע מֵאוֹר עֵינֵינוּ בָּעַל ״הַכִּסֵּא מֶלֶךְ״ דְּלִמּוּד הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ עוֹלֶה שָׁעָה אֶחָת לְעֵרֶךְ שָׁנָה שֶׁל לִמּוּד הַפְּשָׁט, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכַף הַחַיִּים (סימָן קנ״ה סַקִּי״ב), וז״ל: הַ״כִּסֵּא מֶלֶךְ״ (תִּקּוּן מ״ג): כִּי לִמּוּד הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ בְּגִירְסָא בְּעָלְמָא בּוֹנֶה עוֹלָמוֹת, וְכָל שֶׁכֵּן אִם יִזְכֶּה לִלְמֹד וּלְהָבִין אֲפִלּוּ פֵּרוּשׁ מַאֲמָר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תִּקּוּן לְמַעְלָה בְּשָׁעָה אַחַת מַה שֶּׁלֹּא יַעֲשֶׂה בִּלְמוּד הַפְּשָׁט שָׁנָה תְּמִימָה, וּמֻבְטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶּן עוֹלָם הַבָּא מִבְּנֵי הֵיכָלָא דְּמַלְכָּא, וְיִהְיֶה מֵרוֹאֵי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים רֹאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא.

גַּם בְּתִקּוּן ל׳ כָּתַב (הַכִּסֵּא מֶלֶךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כַּמָּה גָּדוֹל חִיּוּב עַל תַּלְמִיד חָכָם לִלְמֹד קַבָּלָה. וְעָנְשָׁם כַּמָּה גָּדוֹל אִם אֵינָם לוֹמְדִים קַבָּלָה וְגוֹרֵם אֹרֶךְ גָּלוּתָא כִּי הֵם מְעַכְּבִים הַגְּאֻלָּה רַחֲמָנָא לִיצְלַן, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשָׁעָה אַחַת בִּלְמוּד הַקַּבָּלָה מַה שֶּׁלֹּא נַעֲשֶׂה בִּלְמוּד חֹדֶשׁ יָמִים בִּפְשָׁטֵי הַתּוֹרָה, כִּי גָּדוֹל כֹּחָהּ לְקָרֵב הַגְּאֻלָּה.

הָעוֹלָה מִדִּבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַכִּסֵּא מֶלֶךְ והרי״ח הַטּוֹב זי״ע, דְּהַלּוֹמֵד שָׁעָה זֹהַר הַקָּדוֹשׁ בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ, כְּלוֹמֵד אֶלֶף שָׁנָה פְּשָׁט בְּיוֹם חוֹל. וּלְפִי זֶה, אִם יִזְכֶּה לִלְמֹד שֵׁשׁ שָׁעוֹת זֹהַר הַקָּדוֹשׁ בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ, הֲרֵי שֶׁזָּכָה לְתַקֵּן כָּל הַשִּׁית אַלְפִין יְמֵי הַבְּרִיאָה. וּבְנוֹסָף עַל כָּךְ חִדּוּשׁוֹ שֶׁל בַּעַל אוֹרְחוֹת צַדִּיקִים (שַׁעַר הַשִּׂמְחָה) הַמְבָאֵר דְּלִמּוּד (וְכָל מִצְוָה) הַנַּעֲשֶׂה בְּשִׂמְחָה עֶרְכּוֹ כְּפוּל אֶלֶף, יוֹצֵא שֶׁכַּאֲשֶׁר יְהוּדִי לוֹמֵד בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ וּבְשִׂמְחָה תּוֹרַת הָרַשְׁבִּ״י – ״הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ״ עוֹלֶה בְּשָׁעָה אַחַת לְעֵרֶךְ שֶׁל מִלְיוֹן שָׁנָה (לִמּוּד פְּשָׁט בִּימֵי הַחוֹל). וּבִיסוֹדִים כְּפוּל מֵאָה, סַךְ הַכֹּל לִימוּד זֹהַר הַקָּדוֹשׁ שָׁעָה בְּשַׁבָּת שָׁוֶה מֵאָה מִלְיוֹן שָׁנָה תּוֹרָה!!!!! וּשְׁנֵיָה אַחַת כְּ-28.000 שָׁנָה תּוֹרָה. צֵא וַחֲשֹׁב בְּלִימוּד הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ בְּשַׁבָּת, בְּכָל שְׁנֵיָה אַתָּה מְשַׂמֵּחַ אֶת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וּמְקַיֵּם אֶת הַפָּסוּק ״וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כ״ח ה׳״.

אִם כּוּלָּנוּ נִתְאַחֵד בְּאַהֲבָה וְנִלְמַד זוֹהַר הַקָּדוֹשׁ יָבוֹא הָעוֹלָם לְתִקּוּנוֹ הַשָּׁלֵם

צא וּלְמַד: שָׁעָה אַחַת שֶׁל לִמּוּד זֹהַר הַקָּדוֹשׁ בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ, יוֹתֵר מֵאֶלֶף שָׁנִים פְּשָׁט בְּיוֹם חֹל. ״עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַמּוֹשְׁלִים בּוֹאוּ חֶשְׁבּוֹן״. - הָבָה וְנִתְבּוֹנֵן: כַּאֲשֶׁר לוֹמְדִים זֹהַר הַקָּדוֹשׁ שֵׁשׁ שָׁעוֹת בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ, מְתַקֵּן אֶת כָּל שֵׁשֶׁת אֲלָפִים הַשָּׁנִים שֶׁל הָעוֹלָם. **אִם כּוּלָּנוּ נִתְאַחֵד בְּאַהֲבָה וְנִלְמַד זוֹהַר הַקָּדוֹשׁ יָבוֹא הָעוֹלָם לְתִקּוּנוֹ הַשָּׁלֵם.** - עַל יְדֵי לִמּוּד שָׁעָה אַחַת זֹהַר בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ אֶפְשָׁר לְהָבִיא הַגְּאֻלָּה שְׁלֵמָה: בְּסֵפֶר יְשַׁעְיָה (פֶּרֶק ס׳ פָּסוּק כ״ב) נֶאֱמַר: ״הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוּם אֲנִי ה׳ בְּעִתָּהּ אֲחִישֶׁנָּה״. - וְצָרִיךְ בֵּאוּר, מַה כַּוָּנַת הַפָּסוּק שֶׁהַקָּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף, אֵיךְ יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁבֶּן אָדָם קָטָן יִזְכֶּה לִהְיוֹת לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוּם? - וְנִפְרַשׁ בַּהֶקְדֵּם אֶת פָּסוּק כ״א, שֶׁאָמַר: ״וְעַמֵּךְ כֻּלָּם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ נֵצֶר מַטָּעַי מַעֲשֵׂה יָדַי לְהִתְפָּאֵר״, דְּהִנֵּה אֵיךְ יָכוֹל לִהְיוֹת וְעַמֵּךְ כֻּלָּם צַדִּיקִים וְכוּ׳, הֲלֹא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נָתַן לָנוּ יֵצֶר הָרַע דֵּי גָּדוֹל, וְצָרִיךְ לְנַהֵל אוֹתוֹ מִלְחָמָה כְּבֵדָה, וְקָשֶׁה מְאֹד לְנַצֵּחַ אוֹתוֹ, וּמִי יֵימַר דַּהֲוֵי צַדִּיק? - וּלְבַאֵר זֹאת נַקְדִּים דִּבְרֵי הַמְפָרְשִׁים: בְּתַרְגּוּם יוֹנָתָן עַל יְשַׁעְיָה (פֶּרֶק ס פָּסוּק כָּב): ״דְּזְעֵיר בְּהוֹן יְהֵי לְאַלְפָא וּדְחַלְשׁ לְעַם תַּקִּיף אֲנָא ה׳ בְּזִמְנָהּ אֵיתִינָהּ״. וּבְמִלְבִּי״ם שָׁם: ״הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף״ - בְּרִבּוּי הַכַּמּוּת, ״וְהַצָּעִיר״ - בְּכֹחַ ״יִהְיֶה לְגוֹי עָצוּם״ - בְּרִבּוּי הָאֵיכוּת בְּכֹחַ וְעָצְמָה, וְהַגַּם שֶׁאֲנִי מִתְמַהְמֵהַּ עַתָּה וְהָעָם חַלָּשִׁים וּמְעַטִּים, הִנֵּה אֲנִי ה׳ בְּעִתָּהּ אֲחִישֶׁנָּה - בְּבֹא הָעֵת הַמְיֹעָד אֶעֱשֶׂה הַדָּבָר בְּזְרִיזוּת (כִּי זֶה גָּדֵר פֹּעַל חִישׁ) וַאֲמַלֵּא אֶת הַבְטָחָתִי, עַכ״ל.

וְהַבְּאוֹר הוּא, עַל פִּי דִּבְרֵי הַבֶּן אִישׁ חַי וְהַכִּסֵּא מֶלֶךְ זי״ע בְּעִנְיַן לִמּוּד בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ, שֶׁעַל יְדֵי שֶׁיִּלְמֹד בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ שָׁעָה אַחַת זֹהַר, זֶה כְּמוֹ שֶׁלָּמַד אֶלֶף שָׁנִים, וְאִם לוֹמֵד שֵׁשׁ שָׁעוֹת בְּשַׁבָּת, נֶחְשָׁב כְּמוֹ שֶׁלָּמַד שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שָׁנָה כְּנֶגֶד יְמֵי בְּרִיאַת הָעוֹלָם. וְעַל יְדֵי כָּךְ נִזְכֶּה לְאֲנִי ה׳ בְּעִתָּהּ אֲחִישֶׁנָּה״ - בְּבֹא הָעֵת הַמְיֹעָד אֶעֱשֶׂה הַדָּבָר בְּזְרִיזוּת כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַמִּלְבִּי״ם. וּבָזֶה יְבֹאֲרוּ הַפְּסוּקִים ״וְעַמֵּךְ כֻּלָּם צַדִּיקִים״, שֶׁאִם כֻּלָּנוּ נִתְאַחֵד וְנִלְמַד וְגַם לְגֹרֶס בַּזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ, נִזְכֶּה לִהְיוֹת צַדִּיקִים, ״לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ״ וְנִזְכֶּה לִירֻשַּׁת הָאָרֶץ, ״נֵצֶר מַטָּעַי מַעֲשֵׂה יָדַי לְהִתְפָּאֵר״, שֶׁהַקָּבָ״ה יוּכַל לְהִתְפָּאֵר אִתָּנוּ בַּמֶּה שֶׁזָּכִינוּ בִּלְמוּד שֵׁשׁ שֵׁשׁ שָׁעוֹת לְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שָׁנָה, וְעַל יְדֵי כֵּן נִזְכֶּה לְמַה שֶׁאָמַר בַּפָּסוּק הַבָּא ״הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוּם אֲנִי ה׳ בְּעִתָּהּ אֲחִישֶׁנָּה״, וְשָׁאַלְנוּ אֵיךְ יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁהַקָּטָן, אֲפִלּוּ יֶלֶד קָטָן, פְּשׁוּטוֹ כְּמַשְׁמָעוֹ, יִהְיֶה לְאֶלֶף, וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוּם?

וְעַתָּה מִתְבָּאֵר: שֶׁעַל יְדֵי שֶׁיִּלְמֹד שָׁעָה אַחַת בַּזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ, שֶׁנֶּחְשָׁב כְּפוּל אֶלֶף - וְכָךְ כָּל אֶחָד יֶחְשֹׁב לְאֶלֶף.

פרק כ'

הַרַמְחַ"ל רָאָה זֹאת מִקֹּדֶם וְהִקְדִּים רְפוּאָה לַמַּכָּה, וְתִקֵּן בְּיִשִׁיבָה שֶׁלּוֹ שֶׁיִּלְמְדוּ זֹהַר בְּלִי הֶפְסֵק

עוֹד מָצָאנוּ עִנְיָן לִמּוּד הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ בְּמֶשֶׁךְ שֵׁשׁ שָׁעוֹת וּסְגֻלָּתוֹ, (בַּסֵּפֶר אִגֶּרֶת מַסַּע אוֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ, כְּתַב יָד אֶחָד מִתַּלְמִידָיו), וְז"ל, וְלָמַדְנוּ עַד שִׁשָּׁה שָׁעוֹת, וּבְסוֹף ו' שָׁעוֹת נִתְמַלֵּא הַבַּיִת רֵיחַ טוֹב אֲשֶׁר כָּמוֹהוּ לֹא נִהְיָה. וְעוֹד מָצָאנוּ עִנְיָן לִמּוּד שֵׁשׁ שָׁעוֹת זֹהַר הַקָּדוֹשׁ (בְּאִגֶּרֶת הרמח"ל):... וְהַגָּאוֹן ר"י בַּאסַאן רַבּוֹ שֶׁל רַבֵּינוּ שָׁאַל אֶת רַבֵּינוּ לְבָאֵר לוֹ סוֹד הָעִנְיָן שֶׁיִּהְיֶה כֹּחַ כָּזֶה לְהַסְטְרָא אָחֳרָא נֶגֶד הַתּוֹרָה, וְרַבֵּינוּ הֵשִׁיב לוֹ בְּבֵאוּר מַסְפִּיק סוֹד כָּל הָעִנְיָן, וְכֵן כּוֹתֵב לוֹ רַבֵּינוּ, **כִּי הוּא רָאָה זֹאת מִקֹּדֶם וְהִקְדִּים רְפוּאָה לַמַּכָּה, וְתִקֵּן בְּיִשִׁיבָה שֶׁלּוֹ שֶׁיִּלְמְדוּ זֹהַר וְתִקּוּנִים וְזֹהַר חָדָשׁ בְּלִי הֶפְסֵק מֵעֲלוֹת הַשַּׁחַר עַד צֵאת הַכּוֹכָבִים. וְעוֹד הוֹסִיפוּ בַּלִּמּוּד הַתָּמִידִי שֶׁל הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ לִלְמֹד כָּל הַיּוֹם כֻּלּוֹ וְעוֹד שֵׁשׁ שָׁעוֹת בַּלַּיְלָה,** חוּץ מִן הַלֵּילוֹת מִמּוֹצָאֵי יוֹם כִּפּוּר וְכוּ', וְכֵן הוֹסִיפוּ שֶׁלֹּא לְפַסֵּק מִן הַלִּמּוּד שֶׁל הַזֹּהַר אֲפִלּוּ בִּזְמַן הַלִּמּוּד הַכְּלָלִי שֶׁל כְּבוֹד מוֹרֵנוּ הָרַב רַבִּי מֹשֶׁה חַיִּים (זללה"ה).

(יְרִים מֹשֶׁה מִשְׁפָּט הָבָה"ת אות יד)

פְּלָאִי פְּלָאוֹת: מִכָּאן יְכוֹלִים לְהָבִין אֶת גֹּדֶל הַכֹּחַ שֶׁל יְהוּדִי פָּשׁוּט הַלּוֹקֵחַ עַל עַצְמוֹ לִלְמֹד זֹהַר הַקָּדוֹשׁ בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ שֵׁשׁ שָׁעוֹת, שֶׁבְּכָךְ הוּא מַחֲזִיק אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כֻּלָּהּ, מִיּוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם עַד בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ שֶׁיִּתְגַּלֶּה בב"א. **מִכָּאן יְכוֹלִים לְהָבִין אֵיזֶה כֹּחַ גָּדוֹל יֵשׁ בַּזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ שֶׁמְּתַקֵּן אֶת כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ.** הַאִם נוּכַל לְשַׁעֵר גֹּדֶל הָעֲצָמָה שֶׁל לִמּוּד כָּזֶה?! הַאִם נוּכַל לֶאֱמֹד אֶת כֹּחוֹ הָרַב?! הַאִם נוּכַל לְדַמְיֵן מַה קּוֹרֶה בָּרָקִיעַ בְּעֵת לִמּוּד הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ?! הֲרֵי זֶה אֵשׁ לַהֶבֶת שַׁלְהֶבֶת שֶׁמְּנַקֶּה וּמְזַכֵּךְ אֶת הָאָדָם עִם כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וּמֵבִיא אוֹתוֹ לְדַרְגּוֹת עֶלְיוֹנוֹת וְסִיַּעְתָּא דִּשְׁמַיָּא בַּכֹּל. - וּבִגְלַל זֶה כָּתַב הַחָפֵץ חַיִּים שֶׁעַל לִמּוּד הַזֹּהַר אֵין שׁוּם הַגְבָּלוֹת... (הֶחָפֵץ חַיִּים)

כְּשֶׁמָּשִׁיחַ יָבוֹא, אַבְרְכִי כּוֹלֵל חֲצוֹת הָרַשְׁבִּ"י וְכָל הַתּוֹמְכִים בָּהֶם יִהְיוּ הָרִאשׁוֹנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מָשִׁיחַ צִדְקֵנוּ

ב"ה שענין לימוד הזוהר הקדוש נכנס חזק מאוד גם אצל האשכנזים, שפשוט לא ידעו ממושג כזה שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש,

וחשבו שזה ענין רק למקובלים ונסתרים, ועכשיו כמעט יום יום מטלפנים אלי יהודים מירושלים בני ברק, ובתוכם גם אברכים מופלגים, שאין להם בבית זוהר הקדוש, ורוצים לזכות להכניס הבושם הזה אל ביתם וללמוד ולסיים, ושוב ללמוד בזוהר הקדוש.

ורק אלו שלומדים זוהר הקדוש נקראו בשם חכם, ואילו במקומות אחרים נקראו רק בשם רבי? כל זה בא מדבקותם בלימוד הזוהר הקדוש!!! וכתוב בספרים הקדושים שרק מי שלומד תורת הסוד נקרא בשם חכם[יב], וב״ה שראים היום שפשוטי העם סיימו כבר כמה פעמים את הזוהר הקדוש ולא הולכים לישון כל לילה לפני שלומדים זוהר הקדוש, וכל זה מכוח אמונתם התמימה והטהורה. וכל הברכות[יג] והישועות ניסים

יב. הַדּוֹחֶה חֵלֶק הַנִּסְתָּר שֶׁל הַתּוֹרָה, דּוֹחֶה כֻּלָּהּ, וְנֶעֱנָשׁ: כָּל הַתּוֹרָה כֻּלָּהּ, חֵלֶק הַנִּגְלֶה וְהַנִּסְתָּר, הַכֹּל אַחְדוּת אֶחָד, וְהַדּוֹחֶה חֵלֶק הַנִּסְתָּר שֶׁאֵינוֹ חָפֵץ בָּהּ, דּוֹחֶה כֻּלָּהּ וְנֶעֱנָשׁ, כִּי הַדּוֹחֶה חֵלֶק מִן הָאַחְדוּת כְּאִלּוּ דּוֹחֶה כֻּלּוֹ. וּמִכָּל שֶׁכֵּן הַמַּלְעִיג עַל דִּבְרֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בְּחָכְמָה זוֹ לְהַשְׁפִּיעַ לְהַשְׁכִּינָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב בְּסֵפֶר הַקָּנֶה לוּ חָכְמוּ יַשְׂכִּילוּ זֹאת, כִּי הַלּוֹמֵד כָּל הַתּוֹרָה כֻּלָּהּ לֹא נִקְרָא חָכָם רַק לַמְדָן, כִּי אִם הַלּוֹמֵד כְּדֵי לְהַשְׁפִּיעַ לְמִדָּה הַנִּקְרֵאת זֹא״ת וְכוּ׳. וְזֶה שֶׁכָּתוּב הַנֵּעוֹר בַּלַּיְלָה, הַיְנוּ שֶׁהוּא נֵעוֹר וְעוֹסֵק רַק בִּלְבוּשֵׁי הַתּוֹרָה בַּחֵלֶק הַנִּגְלֶה הַנִּקְרָא לַיְלָה כַּיָּדוּעַ, וְאֵינוֹ חָפֵץ בְּאוֹ״ר הַתּוֹרָה, **כִּי אוֹ״ר גִּימַטְרִיָּה רָ״ז, הַיְנוּ בְּרָזֵי הַתּוֹרָה וְסוֹדוֹתֶיהָ, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת תּוֹרַת הַשֵּׁם שֶׁנִּקְרָא יוֹם,** הֲרֵי זֶה דּוֹמֶה כְּאִלּוּ דּוֹחֶה אֶת הָאַחְדוּת כֻּלּוֹ וּמִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ, **מַה שֶּׁאֵין כֵּן אִם חָפֵץ גַּם בַּחֵלֶק הַנִּסְתָּר שֶׁבַּתּוֹרָה, הַגַּם שֶׁאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְהַשִּׂיגוֹ, עַל זֶה נֶאֱמַר כִּי אִם בְּתוֹרַת הַשֵּׁם חֶפְצוֹ, וּכְמוֹ שֶׁפֵּירַשׁ הָאַלְשֵׁיךְ, וּכְאִלּוּ הִשִּׂיג גַּם חֵלֶק זֶה שֶׁבַּתּוֹרָה, כִּי הַתּוֹפֵס חֵלֶק מִן הָאַחְדוּת כְּאִלּוּ תּוֹפֵס כֻּלּוֹ כוּ׳.** (תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף פָּרָשַׁת קְדוֹשִׁים. וְכֵן כָּתוּב בְּסִפְרוֹ כְּתֹנֶת פַּסִּים פָּרָשַׁת קְדוֹשִׁים).

כתוב בתהילים (פרק ק״ז מ״ג) **"מִי חָכָם וְיִשְׁמָר אֵלֶּה וְיִתְבּוֹנְנוּ חַסְדֵי ה׳"** יש לרמז מ״י בבחינת חמישים שערי בינה, כמבואר בתיקוני זוהר, שהעוסק בתורת מ״י – לימוד הזוהר בבחינת בינה – הוא הנקרא חכם, **וישמר אל״ה** ראשי תיבות: **ל׳ימוד א׳מרות ה׳זוהר,** הוא יזכה **לויתבוננו** מלשון **"יסובבנהו יבוננהו"** כמו שביאר התרגום: **"נטרינון כבבת עיניהון"** מלשון שמירה, **חסדי ה׳** שחסדי ה׳ ישמרוהו כבבת העין ויזכה שיהא עליו תמיד עינא פקיחא ההוא עינא דלא נאים כנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל" (כדאיתא באידרא רבא קכ״ט ע״ב). **עֵינוֹי דֵּרִישָׁא חֲוָוָרא, מִשְׁתַּנְיָין מִשְׁאַר עַיְינִין, לֵית כְּסוּתָא עַל עֵינָא. וְלֵית גְּבִינִין עַל עֵינָא. מָאי טַעְמָא.** דכתיב **הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל דִּלְעֵילָא.** (תהלים קכ״א) **וּכְתִיב אֲשֶׁר עֵינֶיךָ** (ירמיה לב) **וּכְתִיב פְּקוּחוֹת. וְתָאנָא, כָּל מַה דְאָתֵי בְרַחֲמֵי, לֵית כְּסוּתָא עַל עֵינָא, וְלֵית גְּבִינִין עַל עֵינָא. כָּל שֶׁכֵּן רֵישָׁא חִוְוָרָא, דְּלָא בָּעָא מִידִי.** (ס״א נְטִירוּ).

יג. כתוב בתורה (דברים כ״ח ב׳): "ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך" האל״ה ראשי תיבות: א׳נו ל׳ומדי ה׳זוהר ה׳קדוש, ביאור: כאשר נידבק בתורה ונתקשר לנשמת הרשב״י זי״ע בלימוד הזוהר הקדוש, ומשמים יכריזו עלינו שאנו לומדי הזוהר הקדוש, אז נזכה לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה שלימה בב״א.

ונפלאות בזכות הלימוד הקדוש הזה, כי הרשב"י זי"ע כוחו רב ועצום עד כדי שאמרו עליו בזוהר הקדוש, **אילו לא ניתנה תורה בסיני אלא נתן לנו השם את רבי שמעון בר יוחאי דיינו, שממנו תתגלה ותאיר לעולם התורה.**

(זוהר פרשת פנחס דף רמ"א).

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות"ד, שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: **בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.** - ובוודאי כשמשיח יבוא, אלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים, לקבל פניו, ומשיח יאמר להם יישר כוחכם שזרזתם הגאולה, ובזכותכם העולם קיים, ובא על תיקונו השלם. - **הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי".**

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

❁❁❁

יד. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח בכל ענייניו.